THE STANDARD BEARER

A REFORMED SEMI-MONTHLY MAGAZINE *published by*
THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICHIGAN

Subscription communications should be addressed to F. Prins, 1119 Fulton St., N. E., Grand Rapids, Mich.

Editorial Staff:
H. HOEKSEMA G. M. OPHOFF
G. VAN BEEK

Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Michigan

Communications relative to contents should be addressed to Rev. H. Hoeksema, 1139 Franklin St., S. E., Grand Rapids, Mich.

Vol. IV, No. 13 APRIL 1, 1928 Subscription Price, $2.50

MEDITATIE

DE VERACHTE

Hij was veracht en de onwaardigste onder de menschen, een man van smarten en verzocht in krankheid; en een iegelijk was als verbergende het aangezicht voor Hem; Hij was veracht en wij hebben Hem niet geacht.
—Jes. 53:3.

"Ik zag hem, den wortel van Davids geslachte,
Zijn Heer en zijn koning en tevens zijn zoon!
Den God van den hemel, d'op aarde verachte,
Geheiligd, verheerlijkt, door lijden en hoon;
Mensch met ons geworden voor menschenbehoefte,
Voor mijn overtreding tot zonde gemaakt,
Geslagen, gesmaad door dolzinnig geboefte,
Aan 't vloekhout doorboord, van God zelven verzaakt."

Zoo zag Hem Da Costa.

Zoo zag Hem de ziener Israels eeuwen voor Zijne verschijning in het vleesch.

En Hem zóó ziende, voortkomende als een rijsje uit een ouden wortel in een dorre aarde, zonder gedaante of heerlijkheid, zonder gestalte, dat wij Hem zouden begeerd hebben, vraagt de profeet: Wie heeft onze prediking geloofd?

Wie zou de prediking van dezen Knecht des Heeren, die de Arm des Heeren is tot verlossing van Zijn volk, tot verheerlijking van Zijn Verbond, gelooven?

Wie, onder de menschenkinderen, heeft haar ooit geloofd?

Wie, die haar thans gelooft?

Neen, o mensch! haast u niet, om in oppervlakkige geestdrift u in de armen van Jezus te werpen. Wees niet al te zeker, dat gij althans Zijn prediking zult gelooven, Hem zult omhelzen, Zijn Naam tot uwe hulpe zult stellen, Zijn kruis wel zult dragen. Misschien is de Jezus van uw vervoering, de Heiland van uw fantasie geheel verschillend van den Christus der Schriften. Ween niet over Hem, roep niet te spoedig Hosanna! De traan dien ge uit uw oog pinkt droogt zoo spoedig weg bij het aanschouwen van Zijn ware gedaante en het Hosannagejuich besterft zoo gemakkelijk op de lippen....

Hij toch is niet de lieve Jezus, dien ge u inbeeldt, die, ware Hij nog op aarde, zich zoo gemakkelijk bij het menschelijk leven der wereld zou aansluiten; die allen zou leeren en ten voorbeeld strekken; wien allen zouden navolgen en die door leer en prediking en voorbeeld de wereld zou verbeteren. Hij is niet de ideale, *uw* ideale mensch, die wel op zoo geheel onverklaarbare wijze door zijn tijdgenooten werd miskend, omdat men Hem destijds niet begreep, maar die zeker door de verlichte en wetenschappelijke en beschaafde wereld, die naar betere dingen altijd streeft, met heilig enthusiasme zou worden ontvangen, binnengehaald, op den troon verheven....

Die Jezus van uw filosofie is een droom!

Hij was in de wereld altijd de verachte!

Door heel de geschiedenis heen is Hij alleen de gesmade, de verguisde, de onwaardige onder de menschen geweest, voor wien ieder zijn aangezicht verborg, die ook zelfs zijn broederen vreemd was. Waar ook maar een afschijnsel van dezen Knecht des Heeren zich vertoonde, daar tierde en woedde de wereld, daar schudde men den boozen kop vearchtelijk, daar trok men den neus op, daar stookte men vuren en trok men zwaarden en opende men kerkerdeuren en richtte men kruisen op!

Zoo was het beeld van den Oud-Testamentischen Knecht des Heeren onder Israel.

Was Hij niet door elk veracht, wonende onder de volkeren der wereld? Egypte trachtte Hem in den Nijl te versmoren; de machten der woestijn vielen op Hem aan om Hem te vernietigen, Moab en Edom, Amalek en Midian, Filistia en Assyrië gunden Hem geen plaats op den aardbodem. Het trotsche Babylon sprak smalend hoontaal en dreigde Hem te verzwelgen; het machtige Perzië van Hamans tijd maakte plannen om Hem te vermoorden; de goddelooze, tegen den hemel zich verheffende Antiochus geeselde Hem tot stervens toe, een speelbal van de verachting der volkeren, veracht zelfs door zijn eigen goddelooze broederen naar het vleesch, was Israel, de Knecht des Heeren! En wel mocht de Oud-Testamentische verschijning van den Knecht des Heeren het zingend uitklagen:

"Zij hebben mij dikwijls benauwd van mijne jeugd at, zegge nu Israel; Zij hebben mij dikwijls van mijne jeugd af benauwd, evenwel hebben zij mij niet overmocht. Ploegers hebben op mijnen rug geploegd; zij hebben hunne voren lang gemaakt."

En met reden kon Hij smeekend roepen:

"Zijt ons genadig, o Heere! zijt ons genadig; want wij zijn der verachting veel te zat. Onze ziel is veel te zat des spots der weelderigen, der verachting der hoovaardigen."

Zoo was het met den Knecht des Heeren onder de oude bedeeling. En Jesaja ziet Hem. Hij ziet Hem zooals Hij ten slotte in *den* Knecht des Heeren, in de Kern van 't lang beloofde Vrouwenzaad, in den Persoon des Heilands in de wereld komt. Hij ziet Hem, zooals Hij ten slotte, slechts een rijsje uit een afgehouwen tronk in dorre aarde, te voorschijn treedt. En Hij ziet Hem als den bij uitnemendheid Verachte, als de onwaardigste onder de menschen, voor wien ieder zijn aangezicht verbergt. Neen, zooals Jesaja Hem aanschouwt in profetisch vergezicht, is Hij niet de Vergetene, de Onbekende, Dien ieder voorbijgaat zonder Hem op te merken. Hij staat midden in de wereld, waar ieder Hem kan aanschouwen. Hij treedt op, waar allen met Hem in aanraking komen, op de publieke markt des levens. De grooten en de machtigen, de wijzen in de Schrift en de bedienaars der heilige dingen, Zijn broederen naar het vleesch en de machten van het heidendom, geheel de wereld kan Hem zien, ieder slaat acht op Hem, vormt een opinie van Hem, spreekt zijn gedachten over Hem uit. En ieder veracht Hem, vond Hem een dwaas, een onmogelijk mensch, die zich ganschelijk niet bij het leven der wereld kon aansluiten, waarmee niemand iets kon worden, een paria....

Zoo ziet Hem de profeet.

En zoo kwam Hij!

Als de Verachte!

En, o, hoe diep veracht was Hij! Wie was er nu ooit veracht als de Heiland? Wie trok nu niet den neus op voor Hem? Wie meende niet, dat hij er toe bijdragen moest om de verachting, die op Hem geladen werd, nog dieper en zwaarder te maken? Onder de menschen van naam had Hij geen plaats. Vroegt ge hen naar Jezus, dan antwoordden Schriftgeleerden en overpriesters, dat Hij een verleider en bedrieger was, door elk te schuwen als gevaarlijk; dat Hij een vraat en wijnzuiper heette, een vriend van tollenaren en zondaren; dat Hij een geheime handlanger was van Beëlzebub, die door de macht van den overste der duisternis wonderen deed; dat Hij Zich niet schaamde, om de vreeselijkste godslasteringen uit te braken, Zichzelf een god makende; dat Hij was een opstandeling, een oproermaker, een mensch des doods schuldig. En schoon een geestdriftige schare een tijdlang Hem mocht volgen en zelfs Hosanna! riep, ook zij verlieten Hem ten slotte. Hij komt letterlijk alleen te staan. Niemand staat ten slotte meer aan zijn zijde. Een der jongeren verkoopt Hem voor een slavenprijs; een ander verloochent Hem uit vrees en verslagenheid over Zijn smaad en hoon; de overigen vluchten, den smaad van Hem niet meer kunnende dragen. En als Hij alleen staat, van elk verlaten, dan laadt men al den smaad op Hem, die door goddeloos menschenbrein kon worden uitgedacht. Dan liegt men en veroodeelt men Hem tot den dood; dan spot men en spuwt in Zijn gelaat; dan slaat men en geeselt Hem; dan drukt men Hem een wreeden spotkroon op de slapen en duwt Hem een hoonscepter in de hand en hangt Hem een smaadkleed om de bebloede schouderen....

Dan hangt men Hem aan 't schandhout!

Veracht door heel de wereld, verlaten van allen!

Wie spoog niet zijn vearchting over Hem uit? Leiders en volk, Schriftgeleerden en onkundigen, Herodes en Pilatus en Kajafas, soldaten en wijsgeeren, de wereld, heel de wereld veracht Hem! Hij is de smaad van menschen, de onwaardigste aller onwaardigen....

Wie heeft onze prediking geloofd?

Er was nooit iemand onder de menschenkinderen, die iets begeerlijks aan Hem zag!

Hij is en blijft in de wereld een Onwaardige.

De Verachte!

Waarom?....

O, wat is de oorzaak toch van die diepe versmading, van die nooit te bevredigen verachting van den Smartenman?

Waarom die haat en verguizing?

Stond Hij in de wereld ooit iemand in den weg? Drong Hij zich ooit op den voorgrond in het menschelijke leven? Stond Hij naar grootheid, naar eer, naar naam en macht? Dong Hij naar koningschap of priesternaam? Och neen! in de wereld nam Hij geen plaats in en Hij dreigde niemand ooit te verdringen! Op den uitersten rand der maatschappij, zóó dat Hij schier geen plaats had in de wereld voor zijn wieg, wordt Hij geboren bij de beesten en is een kribbe Zijn eerste bed! Bij Zijn leven kon Hij getuigen, dat de vossen holen en de vogelen des hemels nesten hebben, maar Hij, de Zoon des Menschen nietmetal had, waar Hij Zijn hoofd kon neerleggen....

Neen, maar Hij was de Smartenman!

En een Man van Smarten wil de wereld niet!

De wereld moet macht en wijsheid, die van beneden is, majesteit en glorie, om haar vertrouwen te stellen in het vleesch en zich te kunnen handhaven tegenover God.....

Hij was een man van smarten!

Neen, niet slechts een lijder, een man, die ook smarten leed was Hij. Den lijder veracht zelfs de wereld niet! Die vindt nog medelijden. Over hem schreit men een traan van sympathie. En mogen er al volken geweest zijn en nog zijn, waar men den lijder veracht en uitwerpt, om alleen den man van physieke kracht en intellectueel talent te laten voortbestaan, zelfs in de wereld is zulks geen regel. Men strooit ook in de wereld bloemen op het

graf, men plengt ook daar een traan bij 't ziekbed en trekt het rouwkleed aan bij de stervenssponde! Doch van zulk medelijden, van zulk betoon van sympathie was de Knecht des Heeren niet het voorwerp. Neen, ook dan, als Hij letterlijk verbrijzeld is, met bleek gelaat en bloedende handen en voeten, met doorploegden rug en doorwonde slapen als een bang schouwspel van allervreeselijkst lijden aan 't vloekhout hangt, dan, wanneer zelfs de wereld nog een traan zou schreien over haar bittersten vijand, ook dan is er geen medelijden, ook dan houdt het spotten aan, ook dan blijft men smalend Hem verachten in nooit bevredigde haat!

Waarom toch?....

Hij was *de* Smartenman!

Smartdrager was Zijn naam! Om smarten te dragen kwam Hij in de wereld! Smarten dragen was de keuze Zijns levens. Een scepter wilde men Hem bieden, doch Hij vearchte hem en koos een kruis! De koninkrijken der aarde bood men Hem, maar Hij zette Zijn aangezicht naar Jeruzalem! Om smarten te dragen kwam Hij, en alle eer van menschen verachtende, koos Hij standvastiglijk den lijdensbeker, om dien tot op den diepen bodem toe te ledigen!

En Hij verkondigde het allen: in Mijne smarten is alleen behoud en zaligheid!

Alleen als gij Mijn vleesch eet, kan uw honger worden gestild!

Alleen als gij Mijn bloed drinkt, kan uw dorst worden gelescht!

Want uw ellende is uw zonde, uw dood ligt in uwe schuld! Uw verzoening ligt in Mijn bloed! Uw verlossing ligt in de kracht van Mijn dood! Daarom ben Ik de Arm des Heeren, door Wien verlossing des volks wordt teweeggebracht in een weg van smarten!

Hij was de Smartenman!

En daarom de Verachte!

Wie heeft onze prediking geloofd?

Neen, niet de wereld, niet de natuurlijke mensch!

De Joden toch begeeren een teeken en de Grieken zoeken wijsheid. De wereld moet macht en glorie, wijsheid en kracht des vleesches. Op een Man van Smarten, die lijden moet en lijden wil, verlaat ze zich niet, in Hem zoekt ze nimmer haar heil.

Zij toch kent haar zonde niet. Ze verstaat het niet, dat op den bodem aller vragen der menschen zondeschuld ligt.

Daarom veracht ze dezen Man van Smarten, dezen Lijdenden Knecht des Heeren, Die kwam als het Licht der wereld.

En in die verachting van Hem ligt ze veroordeeld!

Maar ook, door middel dier verachting en verguizing eener wereld in duisternis voert de Heere in den hemel Zijn raadsplan ter verlossing uit. Het bloed der verzoening werd geplengd op het altaar van Gods recht. Sion is door recht verlost!

Maar wie dan ook door Godes genade ingeleid werd in de diepte der verbrijzeling des geestes en verslagenheid des harten, in de kennis der ellende en de droefheid naar God, hij verstaat het, dat in dien Man van Smarten zonder gedaante of heerlijkheid, zonder gestalte naar de wereld, van menschen veracht en van God verlaten en verbrijzeld, de Arm des Heeren is geopenbaard, die machtige Arm, waardoor de schuld werd gedelgd, de machten der hel en des verderfs verpletterd, de dood verwonnen, Godes Verbond werd gehandhaafd en de fundamenten gelegd, waarop het gebouw van 's Heeren gunstbewijzen eeuwig zal staan!

Hij knielt bij 't vloekhout neer, om door de besprenging des bloeds van dezen Verachte te worden gereinigd en, geheiligd, in te gaan in Godes tabernakel.

En te midden van een wereld, die Hem nog steeds veracht roemt en jubelt hij Hem toe, in dankbare aanbidding:

"Mijn redder, mijn Goël, mijn zondenvernieler,
Mijn Meester, mijn Heiland, mijn Heer en mijn God!
Mijn onheilverwinner mijn levensbezieler!
Gezegend, geheiligd, beslist is mijn lot!
Voor U wil ik strijden, voor U wil ik lijden,
Voor U wil ik d' aarde doorgalmen van lof!
Aan U wil ik adem en levenskracht wijden,
Tot d' Engel des Heeren mij slake uit dit stof!"

H. H.

DE REMONSTRANTIE VAN 1610 EN DE DRIE PUNTEN VAN 1924

Een Vergelijking

2. Pelagiaansch Gedacht

De strijd, lezer, die in de laatste jaren in de Gereformeerde kerken van ons land ontbrandde en die tengevolge had, dat men ons uitwierp, omdat we ons het juk der Drie Punten niet op de schouderen wilden laten leggen, is, wat het diepe beginsel betreft, waarom het eigenlijk gaat, niet nieuw, maar reeds zeer oud.

Ook was hij niet nieuw, toen hij in het begin der zeventiende eeuw in Nederland ontbrandde, ten tijde, dat de Remonstranten hunne gevoelens betreffende zonde en genade begonnen te openbaren.

Neen, ook toen was die strijd reeds zeer oud.

Eeuwen te voren was hij reeds gestreden, toen de Britsche monnik, Pelagius naar Rome trok en daar zijne beschouwingen over zonde en genade, over den staat des natuurlijken menschen en de beteekenis der genade Gods begon te verbreiden.

Dat was in het begin van de vijfde eeuw onzer jaartelling.

Veroordeeld werd het Pelagianisme reeds in 418 door de algemeene synode te Carthago. En nogmaals werd het veroordeeld door het oeconomisch concilie, dat in 431 te Efeze gehouden werd.

Pelagius leerde den vrijen wil des menschen en ontkende de *absolute* noodzakelijkheid der genade Gods in den onderwerpelijken zin des woords, schoon hij toegaf, dat deze genade relatieve beteekenis had voor den natuurlijken mensch en hem hielp om het goede te willen en te doen. Adams val, zoo leerde Pelagius, had geen directe gevolgen voor alle menschen. Zij liet de natuur der menschen onaangetast. Erfschuld en erfsmet bestonden niet. Ieder mensch wordt geboren zonder zonde en zonder deugd. Zonde en deugd zijn vruchten van de vrije wilsbeschikking van elk mensch, die ter wereld komt. Als ge Pelagius vraagt, hoe hij dan toch het feit van de algemeene zondigheid der menschen verklaart, dan ontkent hij in de eerste plaats, dat dit in dien absoluten zin des woords waar is; er zijn wel menschen geweest, die van nature zonder zonde hebben geleefd. Maar in de tweede plaats verklaart hij de betrekkelijke algemeenheid der zonde uit de sterke zuigkracht der verleiding in de wereld en het algemeene slechte voorbeeld. De wil des menschen, die bij de geboorte noch goed noch kwaad is, maar vrij tot het goede en het kwade, wordt zoo gemakkelijk door de booze wereld en de vele slechte voorbeelden omgebogen tot het kwade. Vandaar dat verreweg de meeste menschen bij het opgroeien zondaars worden. Nu maakt de genade Gods het den menschen gemakkelijker om het goede te kiezen. Deze genade bestaat in verlichting door openbaring, vergeving der zonden als een openbaring van Gods goedheid en gewilligheid om de menschen aan te nemen, prediking der wet en de belofte des eeuwigen levens voor een iegelijk, die het goede wil. En deze genade is natuurlijk van Godswege voor alle menschen bestemd, maar de mensch moet haar willen aangrijpen, om haar werkelijk deelachtig te worden.

Zoo was in 't kort de voorstelling van Pelagius. Een diepe denker was Pelagius niet. En geestelijke kennis van zonde en genade had Pelagius ook niet. Hij was opgegroeid zonder geestelijke worsteling, als een dier oppervlakkige deugdmenschen, die we ook in onze dagen wel kennen. En ongetwijfeld had zijn beschouwing veel verband met zijn persoonlijkheid en leven.

Lijnrecht tegenover Pelagius stond echter Augustinus. Het is opmerkelijk hoe de Heere in de geschiedenis altijd weer op den rechten tijd mannen verwekt en bereidt door Zijnen Geest, om getuigen te zijn van Zijne souvereine genade.

Zoo was het ook toen.

Augustinus was door den Heere begaafd met groote denkkracht.

En hij had in de eerste jaren zijns levens een geschiedenis doorgemaakt van diepe geestelijke ervaring. Geheel zijn levenservaring was er op aangelegd om hem te doen belijden, dat de mensch niets tot zijn eigene bekeering kan bijdragen, maar dat het alles souvereine genade is.

En zoo leerde dan ook Augustinus.

Ook hij plaatste zich welbewust voor de werkelijkheid dat niet alle menschen zalig worden. En hij leerde, dat de diepe grond voor dit verschijnsel niet kan of mag worden gezocht in den wil des menschen, die immers tegenover eigen bekeering gansch machteloos staat en er niets toe bijdragen kan. Maar hij zocht den grond voor dit feit in de eeuwige en absoluut vrije wilsbeschikking Gods. God verkoor tot de zaligheid en verwierp tot de verdoemenis, geheel zonder aanmerking van het geloof of van eenig werk des menschen, met souvereine vrijmacht. Als we in de Schrift lezen: "God wil, dat alle menschen zalig worden," dan beteekent dit, zoo verklaart Augustinus, nooit iets anders, dan dat God wil, dat alle uitverkorenen zalig worden. De verworpenen kunnen zich op geenerlei wijze de genade toeëigenen; de verkorenen kunnen haar evenmin op eenigerlei wijze wederstaan.

Zoo leeraarde de diepere en rijkere Augustinus.

En Augustinus won; Pelagius werd veroordeeld.

Lang echter mocht de Kerk zich in deze overwinning niet verheugen.

O, die leer is zoo hard voor den natuurlijken mensch! Zij laat God zoo absoluut God! Zij laat den mensch zoo volkomen onmachtig en vernedert hem zoo diep in het stof! Zoo begon men reeds spoedig te gevoelen.

En zooals het gewoonlijk gaat in een kerkelijken strijd, zoo was het ook toen: het Pelagianisme was wel veroordeeld, maar vele Pelagianen bleven toch in de Kerk!

Zij namen dan ook snel in invloed toe.

Reeds zeer spoedig stond er in Gallië weer een geheele school op, die openlijk de absolute predestinatie bestreed en die een zekere vrijheid aan den wil des menschen toekende in betrekking tot zijne bekeering.

Semi-pelagianen (halve-pelagianen) werden deze menschen genoemd.

En Semi-pelagianen, lezer, zijn altijd Pelagianen. Ze zijn nooit Gereformeerd. Ze zijn alleen maar een beetje gevaarlijker voor de Kerk, omdat ze niet zoo open en rond voor den dag komen als degenen, die zich vrijuit naar Pelagius noemen.

Pelagius wordt, door een Kerk, die nog wat Gereformeerde voelhorens heeft, nog wel de voordeur uitgeworpen. Maar de Semi-pelagianen komen een achterdeurtje binnen en blijven in de Kerk.

Zoo ging het ook toen.

Reeds in 528 hadden deze Semi-pelagianen zooveel kracht en invloed ontwikkeld, dat ze het er op de Synode van Oranges doorkregen, om uit te spreken, dat de absolute predestinatie-leer om hare hardheid te veroordeelen is en dat de grond der verwerping niet mag worden gezocht in eene absolute wilsbeschikking Gods, maar in de wederspannigheid des menschen. Ge merkt, het ging allereerst vooral over de verwerping. En ge merkt ook, dat door deze beschouwing der verwerping reeds in beginsel werd uitgesproken, dat de genade, die aan allen zonder onderscheid wordt aangeboden, wederstandelijk is.

En hoe snel de afloop der wateren was mag blijken uit de geschiedenis van den veelszins onbekenden, maar zeer getrouwen en moedigen Gottschalk, die om zijn belijdenis van de absolute predestinatie veroordeeling, geesteling en gevangenisstraf door de Kerk moest lijden en ten slotte in 869, na een bitter gevangenislijden van twintig jaren, blijmoediglijk voor die goede belijdenis het leven in den kerker liet.

Die geschiedenis heeft ons veel te leeren.

Ze werd altijd weer herhaald.

Altijd weer was de lijn der ontwikkeling: Gereformeerd Semipelagiaansch-Pelagiaansch-Modern.

Zoo ging het ook in het begin der zeventiende eeuw.

Zoo ging het met de Hervormde Kerk in Nederland.

Zoo is het in beginsel gegaan met de Christelijke Gereformeerde Kerken in ons land.

Ook zij staan thans in beginsel op het standpunt van Pelagius.

De Remonstrantie van 1610 en de Drie Punten van 1924 komen hierin met elkander overeen, dat ze beide Pelagiaansch gedacht zijn. Ze stoelen niet op den wortel van Augustnus' Schriftuurlijke Predestinatie-leer, maar op die van Pelagius' filosofische vrije-wils-leer.

Dat zullen we trachten aan te toonen.

Naar den inhoud komen de eerste twee artikelen der Remonstrantie met het eerste Punt der Synode van Kalamazoo vereen.

Immers, in de eerste beide punten der Remonstrantie, zoowel als in het eerste Punt der drie door de Synode van Kalamazoo aangenomen stellingen, gaat 't over Gods genade, zooals die in het Evangelie wordt geopenbaard. De Remonstrantie leerde:

1. Dat God tot de zaligheid verkoren had diegenen, die in Christus zouden gelooven. Loochening dus van de absolute predestinatie. De stelling werd uitgesproken, zij het dan ook in listiger vorm: *Gods verkiezing is gegrond op voorgezien geloof.*

2. Dat Christus voor alle menschen gestorven is, ofschoon de weldaden, die Hij voor allen verwierf, alleen den geloovigen ten goede komen.

Of anders gezegd:

1. God wil, dat alle menschen zalig worden en heeft dan ook Zijn Zoon voor alle menschen in den dood gegeven, opdat Hij voor allen de weldaden des heils zou verwerven.

2. Hij biedt aan alle menschen dit heil, dat voor allen verworven en bereid is, aan, zoowel als de gave des geloofs, waardoor ze die weldaden des heils deelachtig kunnen worden.

3. Doch nu ligt het aan de keuze van den mensch of hij die aangebodene weldaden wil aannemen of verwerpen. En alleen als hij besluit om ze aan te nemen, wordt hij ze deelachtig.

De zaligheid is een kans voor alle menschen. God legt ze aan onze deur neer, maar wij moeten ze in huis halen. Het hangt in laatster instantie aan den vrijen wil.

Wat is nu uitgesproken in het eerste Punt door de Synode van 1924?

Ontdaan van alle listige en slinksche redeneering leert dit eerste punt, *dat de prediking des Evangelies genade Gods is voor allen, die het hooren.* En ofschoon het de zaak op andere wijze uitdrukt en uit een anderen hoek benadert, toch is dit precies hetzelfde, in beginsel, als hetgeen de Remonstrantie leerde in de eerste twee artikelen.

Denk slechts even na, lezer.

De stelling is: God is in de prediking des Evangelies genadig aan allen, die het hooren, hoofd voor hoofd en ziel voor ziel, zonder onderscheid. Nu zullen we niet onze eigen gevolgtrekkingen maken uit die stelling. Dat is altijd gevaarlijk. We bedoelen metterdaad niet, om de Synode te laten zeggen, wat ze niet gezegd heeft. Alleen maar willen we die stelling uitleggen. We willen aantoonen, wat er in ligt. Als deze stelling iets zal beteekenen, dan houdt ze de volgende elementen zeker in:

1. Dat God in gunst en genade zijnerzijds aan allen, die het Evangelie hooren, welmeenend het heil, dat in dat Evangelie wordt verkondigd, aanbiedt, met de ernstige begeerte om hen allen, hoofd voor hoofd te zaligen. Er is onder diegenen, tot wie God het Evangelie zendt, niemand, die Hij volgens een eeuwig en onveranderlijk raadsbesluit niet zaligen wil, maar verworpen heeft. Dit is geen gevolgtrekking, maar ligt in de stelling zelf. Als ik zeg, dat een stuk papier wit is, dan zeg ik ook, dat het niet zwart is. Als ik uitspreek, dat de Heere welmeenend aan ieder Zijn heil aanbiedt, dan zeg ik ook, dat Hij het aan niemand wil onthouden. Als iemand mij duidelijk maken kan, dat er andere mogelijkheid is, om de stelling door de Synode van 1924 uitgesproken, te verklaren, wij willen hem er gaarne ruimte voor afstaan in ons blad. De eenige genade, die er in de prediking des Evangelies voor allen kan liggen, is, dat allen een *kans* krijgen om zalig te worden, doordat God allen de zaligheid aanbiedt. Maar dan kan er aan die aanbieding ook geen besluit der verwerping in den weg staan. Te zeggen, dat God *welmeenend aanbiedt,* wat Hij *niet wil schenken,* is spotten met God.

2. Dat de zaligheid voor die allen ook bestaat, verworven is. Ook dat ligt in de stelling zelf uitgedrukt. In de eerste plaats reeds, omdat de genade, die God doet verkondigen in het Evangelie, rust op den grondslag der verzoening in Christus' bloed. Maar in de tweede plaats ook, omdat het van God den Heere zeker niet kan worden gezegd, dat Hij iets welmeenend zou aanbieden, dat niet werkelijk bestaat. Als ik voor vijftig man ieder honderd dollars op de bank breng en ik bied die honderd dollars aan twee honderd menschen aan, hen aansporende om ze van de bank te halen, dan ben ik niet eerlijk. Als God in de prediking des Evangelies de zaligheid aan allen welmeenend, in genade aanbiedt, dan is die zaligheid ook voor allen verkrijgbaar en dus verworven. En als de zaligheid voor die allen verworven is, dan is Christus voor allen gestorven. Dan hebt ge precies hetzelfde als de eerste twee punten der Remonstrantie. Als ook hier iemand een andere beteekenis in de stelling kan zien, hij zegge het vrij. Maar ik kan het onmogelijk

anders zien. Als ik tot een zeker gehoor mag zeggen, dat God ieder, hoofd voor hoofd, in de prediking genadig is, dan beteekent dat ook, dat ik zeker tot ieder zonder onderscheid mag zeggen, dat God hen de zaligheid wil schenken. En als ik tot allen in een zeker gehoor zeggen mag, dat God hen wil zaligen, dan moet ik ook verkondigen, dat God voor allen de zaligheid, die Hij aanbiedt, verworven heeft en dat Christus voor allen gestorven is. Dat ligt eenvoudig in de stelling. Daar is geen ontkoming aan.

3. Dat de mensch ook in staat is om die aangebodene zaligheid aan te nemen. Ook dat ligt in de stelling zelf: de prediking des Evangelies is genade aan allen. Als ik iemand, wiens maag dicht gegroeid is door de kanker, die niet eten kan, een heerlijk maal eten voorzet, dan doe ik aan wreede spotternij. En dit geldt nog veel meer van den Heere God. Als het waar is, dat de mensch onmogelijk de aangebodene verlossing kan aannemen, dan is het spotten, als we toch beweren, dat de Heere het hem in genade welmeenend aanbiedt. Daarom ligt er met onverbiddelijke logica ook in de eerste stelling der Synode van 1924, dat de mensch, hetgeen God hem aanbiedt kan aannemen, want anders kan het aanbod nooit genade zijn, is het zelfs geen aanbod meer.

Zoodat in haar eerste stelling de Synode dit in beginsel heeft uitgesproken: De zaligheid in Christus wordt door God aan allen welmeenend en in genade aangeboden, is voor allen verworven, kan door allen worden aangenomen!

Gij vraagt, of de Christelijke Gereformeerde Kerken dit alles dan met zooveel woorden zouden willen toestemmen? Hebben ze dit alles met die eigen woorden uitgesproken?

Neen, lezer, dat hebben ze niet gedaan.

Zij zullen u zeggen, dat ze aan de andere zijde evenzeer vasthouden aan de leer der verkiezing en verwerping; dat ze ook belijden, dat God de zaligheid nooit voor allen, tot wie het Evangelie komt, bedoeld heeft of nog bedoelt; dat Christus nooit voor allen, die het Evangelie hooren, gestorven is, maar alleen voor de Zijnen, Hem van den Vader gegeven en dat niemand ook maar een vinger kan verroeren van zichzelven, om de aangebodene verlossing aan te nemen en zich te bekeeren!

En als ge dan vraagt: maar hoe kunt ge dan zeggen, dat de prediking des Evangelies genade is voor allen? dan houden ze zich stil. Dan durven ze niet meer. Dan zitten ze vast. Dan spreken ze van een mysterie en geven u vroom te kennen, dat dit verborgene dingen zijn!

Doch ge begrijpt, dat dit alles niets af of toe doet aan dit één feit, dat Punt I van 1924 Remonstrantsch is, door en door.

Dat men *naast* de leer, die uitgedrukt is in Punt I, ook nog wil vasthouden aan de absolute predestinatie en aan den onmacht des natuurlijken menschen, is toe te schrijven aan het feit, dat deze dingen al te duidelijk geleerd worden in de Drie Formulieren van Eenigheid, vooral in de Canones. Toen de Remonstranten hunne artikelen opstelden te Gouda, bestonden de Dordtsche Leerregels nog niet. De leer der verkiezing en der verwerping was toen ook nog niet zoo duidelijk omschreven als thans in de officieele belijdenisschriften der Kerken. Daarom konden de Remonstranten zich nog wat sterker uitdrukken. Doch thans is dit anders. Men had de duidelijke lijnen der Belijdenis aangegeven in de Canones. Daaraan moet men natuurlijk vasthouden. Vandaar, dat men eenvoudig *naast* die duidelijke leer der Belijdenis ook nog iets anders uitsprak. En dat andere is puur Remonstrantisme: God biedt welmeenend de zaligheid aan allen in genade aan!

Nu tracht men beide te handhaven.

Aan de eene zijde tracht men te verdedigen, dat men Gereformeerd is.

Aan de andere zijde is men Remonstrant.

In de prediking hebt ge soms een mengelmoes.

Maar al meer en meer begint het tot openbaring te komen, dat men toch eigenlijk het Remonstrantsche lijntje wil. Het beginsel, dat men in Punt I heeft uitgesproken zal doorwerken. Eerst in de praktijk. Men zal in leer en prediking steeds meer uitgaan van het synodale beginsel: God is in de prediking des Evangelies genadig aan alle menschen. Het Remonstrantsche beginsel zal de Gereformeerde waarheid meer en meer op zij dringen. En eindelijk zal het ook zoo gaan met de officieele leer der Kerken. Als men lang genoeg in de praktijk van het Pelagiaansch standpunt is uitgegaan, dan zal men ook openlijk gaan loochenen en misschien nog wel eens officieel veranderen de Belijdenis der vaderen.

Wij gaan thans niet aantoonen, dat dit eerste punt tegen beide, Schrift en Belijdenis, is. Dat bewaren we tot we een volgend hoofdstuk beginnen. Het is er ons thans alleen om te doen, om den eigenlijken inhoud der Drie Punten te vergelijken met dien der Remonstrantie.

Doch hier reeds zij kortelijks ons standpunt aangegeven tegenover de valsche leer van Punt I. Wij stellen:

1. Dat God met een souvereine wilsbeschikking van eeuwigheid tot de zaligheid verkoren heeft, wie Hij wil en met even vrije en souvereine wilsbeschikking heeft verworpen, die Hij wil.

2. Dat Hij in den tijd Christus heeft gezonden voor de Zijnen en voor niemand meer, en Hem voor Zijn volk in den dood heeft doen ingaan.

3. Dat de zaligheid dus ook alleen voor de uitverkorenen is verworven en dat er buiten Hem geen genade is.

4. Dat God door Christus ook die zaligheid schenkt in den tijd aan allen, die Hij heeft verkoren, door Zijn Geest en Woord.

5. Dat wel de prediking des Evangelies komt tot sommige verworpenen, maar dat die prediking nooit iets anders kan verkondigen, dan dat God de Heere de Zijnen uit genade redt. De algemeene verkondiging des Evangelie is naar den inhoud altijd particulier. God belooft aan niemand iets, dat Hij ook niet metterdaad schenkt.

6. Dat voor de verworpenen die prediking geen genade is, noch ook van Godswege als genade is bedoeld, maar een reuke des doods ten doode, hun oordeel verzwarende. Want ook zij stellen zich als redelijke zedelijke, en daarom verantwoordelijke schepselen tegenover dat Evangelie en den Christus, die het verkondigt, waardoor de zonde des te meer openbaar wordt zonde te zijn.

H. H.

DR. HENRY BEETS ON THE DOCTRINE OF ELECTION

The doctrine of election excessively stressed by a certain father, so we wrote in a former article, receives the blame for the indifference and the waywardness of a certain young brother. The home training was very one-sided. That the father chose election as his favored theme does not, according to Dr. Beets, savor of a well-balanced teaching of the whole of the Reformed system of truth.

We were wondering what, according to Dr. Beets might be the other side of the doctrine of election neglected by that father of whom he speaks. His answer to this question are the three points of Synod, explained among others by Rev. H. J. Kuiper. Permit me to quote a few paragraphs from this booklet "The Three Points of Common Grace." We quote: "To whom does the Lord show this kindness, this grace? Even to the unthankful and evil. Who are they? Not his unthankful children. The children of God are often unthankful and they do evil things. But this by no means identifies them with the unthankful and evil. Moreover, the context plainly shows that they are the enemies, the haters of God. Observe also that Jesus speaks of the unthankful and evil without any restrictions or qualifications. All the unthankful and evil are meant — not only the elect among them, who are destined to become believers some day, but even the reprobate among them. That this is so is very clear from the parallel passage in Matthew, where Christ says that he causes His rain to fall and his sun to shine upon the evil and the good. These are blessings given to all without distinction.

"Just this makes the love of God so wonderful that it is shown not only toward those for whom Christ had died, not only to those in whom there is nothing upon which he can rest his eye with satisfaction and pleasure, who are altogether vile in his sight. Even to them he manifests His love, his kindness, his grace . . . . ." So far Kuiper.

What strange reasoning. As if there was originally anything in the believers upon which God could rest his eye with satisfaction and pleasure. Herein was love that Jesus died for us when we were yet sinners. So says the apostle.

(Kuiper) "It is true that according to Scripture the ways of prosperity are slippery places for the wicked from which they pitch forward headlong into destruction. It is true that they turn the blessings of God into a curse for themselves, because they despise these riches of His goodness. But Scripture does not teach that these blessings are meant for evil, and that they flow from God's wrath . . . . ."

Here the author perverts Scripture. Ps. 73:18 reads: "Surely, thou didst set them in slippery places: thou castedst them down into destruction." Kuiper quotes: "slippery places from which *they pitch headlong* into destruction."

(Kuiper) "Let us emphasize the fact that your conception of God depends upon your answer to the question whether God shows any favor to the reprobate. A certain Christian has well said: 'Our God is a just God but not a cruel God. He has no pleasure in the misery of any of His creatures. He sends the wicked earthy blessings as the fruits of his kindness, in order to convince them of His sincere willingness to bestow upon them the greater gift of salvation in Christ. God is just and stern but he is not hard and cruel. He is not a God who reveals to a large part of humanity nothing but His wrath. Even the reprobates are His creatures, the works of His hands; and in His goodness and grace He lavishes blessings upon them as long as they live, even though they perish in their sins. Thus He magnifies His love as well as His grace in the redeemed.'

"Neither can you maintain the sincere offer of salvation to all who hear the Gospel, unless you accept the truth which is formulated in the first point of Synod. If God assumes no attitude of favor toward the unthankful and evil, he cannot sincerely offer them the blessings of redemption. Then what our Confessions say cannot be true: 'He has most earnestly and truly declared in His Word what will be acceptable to Him: namely, that all who are called by the Gospel should comply with the invitation.' It is true that God has from eternity chosen some to eternal life, and rejected others. But it is just as true that he sincerely offers salvation to all who hear the Gospel . . . . .

"There is no one here in this audience who can say, 'God hates me.' Suppose you know that you will ultimately be lost; even then you could not say, 'God does not care for me.' The gospel we preach is a gospel for sinners — for all sinners. It is glad tidings also for you. God has no pleasure in your death, but therein that you turn and live. He hates your sins, but he does not hate you. He invites you to come to him and be saved. That very fact will make your punishment doubly deserved if you should be lost. You will never be able to say: 'I have not tasted God's goodness and grace; I have never experienced His love.' You will have to say: 'I have spurned His love, rejected His grace; and now there remains for me a righteous judgment, a well deserved wrath, whose flames will burn forever and ever.'

" 'Oh Jerusalem, that killeth the prophets, and stoneth

them that are sent unto her! How often would I have gathered thy children together, even as a hen gathereth her chickens under her wings, and ye would not!'" So far Kuiper.

Dr. Beets will be ready to subscribe to the conceptions coming to the surface in the above selections. The above view of the relation which God is supposed to be assuming toward all men is very likely that *other side* which that father lost sight of. And it is well that he did so, for the above views form no part of what Dr. Beets calls the "whole system of Reformed truth." They are altogether foreign to this system.

The closing paragraph of Dr. Beets' article reads in part as follows: "Perhaps some of our own people are not clear in their thinking on the subject. That's the reason why in another editorial we expected to show *why* it is that we still hold the doctrine of election. But in *view of the fine* article found on page 880 of this BANNER issue, this looks like carrying coal to Newcastle." So far Dr. Beets.

We wish to quote a little from this article announced as a "Class Essay by Arend Roskamp of Grundy Center, Ia." We quote:

"The best definition of predestination that I am able to give is found in the writings of John Calvin himself: 'In conformity therefore to the clear doctrine of Scripture, we assert that by an eternal and immutable council, God has once for all determined both of whom He would admit to salvation and whom He would condemn to destruction. We affirm that this council, as far as it concerns the elect, is founded on His gratuitous mercy, totally irrespective of human merit; but that those whom He devotes to condemnation, the gate of life is closed by a just and irreprehensible, but incomprehensible judgment' (Institutes, Book III; p. 49). This definition, we observe, includes two parts: the elect are by a special act of God chosen to life, while the reprobate are by just as special an act of God condemned to destruction.

"In this it is distinguished from the idea of predestination that Luther and many others held. They taught that predestination included only election. Whom Calvin called reprobates were no objects of special dealings like the elect, they were merely passed over by God and left to their own destruction. Calvin teaches that they are wilfully, deliberately appointed to perdition, and he substantiates his assertion with these and other parts of Holy Writ: 'Every tree which my heavenly Father hath not planted is rooted up.' Furthermore, Calvin maintains that election itself could not stand without being opposed to reprobation (Institutes Book III; page 63). Thus the reprobate are not passed over. However, this difference is to be noted that God deals more mightily with the elect that with the reprobate. 'This, nevertheless, I maintain, which was observed by Augustine, that when God turns wolves into sheep, He renovates them by a more powerful grace to conquer their obduracy; and, therefore, the obstinate are not converted, because God exerts not that higher grace of which He is not destitute, if He choose to display it.'"

Beets refers to this article as being very fine and so indeed it is. Yet this same Beets denominates us hyper-Calvinist (whatever this may mean) though our description of God differs not from that found in the above paragraph. And finally place along side of the statement to the effect "that God comes with a well meant offer of salvation to the reprobate" the assertion that God wilfully and deliberately appointed to perdition this same reprobate. Is it not a fact that the two statements are absolutely contrary? Both cannot be true. Dr. Beets and H. J. Kuiper and the leaders in the Christian Reformed Church in general must repudiate either one of the propositions. And so they do as is very evident from their writings. The doctrine of predestination is fast becoming a dead letter in the Christian Reformed Church.

G. M. O.

DE CHR. GEREF. KERK IN NEDERLAND EN DE GEMEENE GRATIE

(Vervolg)

Gelijk wij zeiden, wij weten in het geheel niet van een Gemeene Gratie of Algemeene Genade leer door de Gereformeerde Vaderen onderwezen of aanbevolen af, en hebben daarvan eerder nooit gehoord.

De inhoud onzer kerkelijke Gereformeerde Belijdenisschriften, waaronder ook de Vijf Artikelen tegen de Remonstranten behooren, is ons echter niet onbekend.

Wij namen ook wel inzage en maakten gebruik van "oude schrijvers," zoowel op jeugdigen leeftijd als in latere jaren onzes levens; en kwamen dan wel eens een uitdrukking tegen als b. v. van "Gods algemeene genadegaven," wanneer van het leerstuk van Gods Voorzienigheid werd gehandeld, of van het "boek der natuur" werd gesproken.

Ook hoorden wij in onzen jongen tijd wel veel van "Algemeene Verzoening" gewagen, in preek en weekblad, in gesprek en geschrift; maar "wij Gereformeerden" bestreden die dwaling toen met alle kracht.

Nimmer in ons leven vernamen wij van een Gemeene Gratie of Algemeene Genade leer of leerstuk of basis, dan totdat Dr. Bavinck in 1884 en later Dr. A. Kuyper daarmede naar voren kwamen en daarvoor — naar ons nu zeer begrijpelijk voorkomt, nadat het leven en streven van beide groot geachte theologen en geleerden, van deze beroemde leiders op wetenschappelijk en staatkundig gebied door vriend en vijand werd opengelegd —, propaganda maakten.

Nu verklaarde enkele jaren geleden wel Dr. H. H. Kuyper in De Heraut (van 4 Jan., 1925) — in aansluiting met Dr. V. Hepp's instemming in De Reformatie met Ds. Rullman's afwering van Prof. Dr. Haitjema's "be-

schuldiging," dat "Dr. A. Kuyper, Sr., door zijn ontwikkeling van de leer der Gemeene Gratie, tegen wil en dank een proces van acute verwereldlijking van het Christendom mede in gang zette," — het volgende: "Er zou hier natuurlijk nog veel meer aan kunnen worden toegevoegd om de onjuistheid van deze beschuldiging aan te toonen. Zooals, dat niet alleen Dr. A. Kuyper, maar evenzeer Dr. H. Bavinck, met gloed en bezieling voor deze leer der Gemeene Gratie is opgekomen; zoodat het al zeer onbillijk is, dat verwijt alleen tot Dr. Kuyper te richten.

Voorts dat beide, Dr. A. Kuyper en Dr. H. Bavinck, dit leerstuk niet als iets nieuws te voorschijn hebben gebracht, maar het hebben ontleend aan *Calvijn, die de geestelijk vader van dit dogma was, terwijl toch zeker niemand zal beweren, dat Calvijn de verwereldlijking van het Christendom in de hand heeft gewerkt.*

Calvinisme en Puritanisme zijn veeleer van huis uit verwant en steeds nauw met elkander verbonden in de historie opgetreden.

En zoo min als de leer der electie de Calvinisten tot Anti-nominianen heeft gemaakt, zoo min de leer der Gemeene Gratie verwereldlijkte christenen.

Eer omgekeerd is dit "verwereldlijkte" christendom steeds inheemsch bij de Luthersche kerk, die van deze leer der Gemeene Gratie al zeer weinig weten wilde, omdat zij in den gevallen mensch alleen zonde zag."

Tot zoover Dr. H. H. Kuyper in de aangehaalde Heraut.

Opmerkelijk blijft het evenwel onzes inziens, dat verwereldlijking van het Christendom, van het leven der geesteskinderen van Calvijn, zoowel in Nederland als hier te lande in de Vereenigde Staten van Amerika, samenvalt met de ontwikkeling vàn en het nadruk leggen òp de leer der Gemeene Gratie; met de kerkelijke bevordering van de "van elders" aanbevolen "Amerikanisatie" hier; en het tot macht en aanzien komen van de Anti-revolutionaire Partij in Nederland. En evenzeer meenen wij, dat het niet "toevallig" is, dat daar in Nederland gelijk als hier in Amerika zelfs bij kerkelijke jubilea moet worden geklaagd over de inzinking van het geestelijk leven der christenen; en desgelijks dat kerkelijke Synoden in beide landen speciale getuigenissen en waarschuwingen meenden te moeten doen uitgaan tegen den toenemenden wereldzin onder de geloovigen.

Wij willen niet ontkennen, dat Calvijn hier en daar in zijn Institutie naar ons oordeel dwalende Heidensche wijsgeeren te hoog aanslaat en te veel eerbied bewijst voor de deugd en goede werken door menig "edel Heiden" verricht.

En dat hij daaroor in conflict komt met wat hij elders in zijn beroemd Handboek van den Christelijken Godsdienst leert aangaande God, Diens deugden en volmaaktheden, omtrent den gevallen mensch en diens daardoor totaal bedorven natuur; betrekkelijk de verhouding van mensch en wereld, als onder Gods vloek en toorn liggende; en opzichtens de Souvereine genade of gunste Gods jegens Zijn uitverkorenen; en van de verlossing die daar is in Jezus Christus onzen Heere.

Maar om Jan Calvijn, de Fransche Hervormer, den geestelijken vader te noemen van het "dogma der Gemeene Gratie," zooals Dr. H. H. Kuyper deed, evenals zijn heer vader, de "eminente schrijver van het Meesterwerk over de Gemeene Gratie in Drie deelen" dat wel leerde, is, naar wij gelooven, (zij het in alle ons immers steeds tegenover deze grooten passende bescheidenheid) wel wat veel schuld van afwijking en doling laden op de schouders van den "Calvinistischen dictator" van het Genève der 16de eeuw.

Zoo leerde Calvijn in de "Institutie" bijvoorbeeld: "Nu zeg ik niet met Cicero, dat de dwalingen (omtrent God en eeuwigheid) door ouderdom verslijten, en dat de godsdienst met den dag toeneemt en beter wordt; *want de wereld poogt, zooveel in haar is, alle kennis van God uit te schudden en op allerlei wijze Zijn dienst te bederven.*"

Of: (Boek I, hfd. 5)

"Kennis van God uit de oorspronkelijke natuur overgebleven in den mensch; zaad van godsdienst; gevoel van het Goddelijk aanzijn en van onsterfelijkheid; geweten des menschen; neiging tot godsdienst; licht der natuur en der rede; *al die (vroeger) ontstoken fakkels echter lichten tevergeefs ons voor om de heerlijkheid van den werkmeester ons te toonen; zij vonken eerst een weinig en doven dan uit.*"

Of: (a. b.)

"Ofschoon alle onschuld en alle onwetendheid den menschen benomen wordt, en het aan henzelven moet worden geweten, *dat zij het zaad der kennisse Gods,* door de wonderlijke kunst der natuur in hunne verstanden gestrooid, *onmiddelijk bederven.*"

Of: (Boek II, hfd. II)

"De bekende spreuk nu, die zij uit Augustinus genomen hebben, bevalt mij wel, t. w., dat *de natuurlijke gaven in den mensch door de zonde bedorven zijn,* doch dat hij van de bovennatuurlijke geheel en al is beroofd geworden."

Of: (Boek, II hfd. II, No. 17)

"Toch is *alle menschelijke scherpzinnigheid enkel duisternis,* zooveel de kennisse Gods betreft. De Geest Gods noemt de menschen dan ook *duisternis. En al het gedichtsel van het menschelijk hart is te allen dage en alleenlijk boos.*"

Of: (Boek II, hfd. III)

"*Dat uit de verdorven natuur van den mensch niets voortkomt dan hetgeen verdoemelijk is.* Zie den Brief aan de Romeinen en aan Efeze."

Of: (Boek II, hfd. 3)

"Augustinus zegt: Door de vrijheid is de mensch tot een zondaar geworden; maar nu heeft *de strafwaardige verdorvenheid* die daarna is gevolgd, uit vrijheid noodzakelijkheid gemaakt. En zoo dikwijls het te pas komt, dat hij (Augustinus) deze zaak aanroert, ontziet hij zich niet op deze wijze over de *noodzakelijke dienstbaarheid der zonde* te spreken. Dit is dus de hoofdzaak (zegt Calvijn) der onderscheiding die opgemerkt moet worden, dat de mensch, nadat hij door den val is verdorven geworden, *wel vrijwillig zondigt* en niet onwillig of gedwongen; *maar met een zeer genegene gezindheid des gemoeds,* en niet door

hevigen dwang; *door de beweging zijner eigene booze begeerlijkheid* en niet door uitwendigen dwang; en *dat hij niettemin,* wegens de boosheid zijner natuur, *niet anders dan tot het kwade kan worden bewogen en gedreven.*"

Of: (Boek II, hfd. 14, No. 1)

"Menschen zonder kennis van God, verzonken in afgoderij, in hen zal, naardien zij naar hunne natuurlijke gaven moeten beoordeeld worden, *van de hoofdschedel af tot de voetzolen toe, geen greintje goeds worden gevonden; tenzij wij misschien de Schrift van onwaarheid willen betichten,* die van alle kinderen Adams dit getuigenis geeft: dat zij een boos en verkeerd hart hebben; dat al het gedichtsel van hun hart boos is van hunne jeugd af; dat hunne gedachten ijdel zijn; dat zij geen vreeze Gods voor oogen hebben; dat niemand van hen verstandig is of God zoekt. (Jeremia 17:9; Gen. 8:21; Psalm 94:11; 14:2. Alsook Genesis 6:3 en Gal. 8:19) . . . . .

Indien er onder hen eenigen zijn van zulke eerbaarheid van zeden, die *eenigen schijn van heiligheid* mochten hebben onder de menschen, zoo moet men nochtans, daar wij weten, dat *God geen acht slaat op den uiterlijken schijn,* doordringen *tot de bron der werken* zelf, indien wij willen, dat zij iets zullen vermogen tot gerechtigheid.

Men moet, zeg ik, *grondig inzien uit welke gezindheid des harten die werken voortkomen.*

Of (Boek III, hfd. 3, No. 12)

"Indien iemand meent, dat het ongerijmd is, dat alle begeerlijkheden in het gemeen, waarmede de mensch van nature wordt aangedaan, dus worden veroordeeld, dewijl zij den mensch zijn eigen gemaakt door God, den Schepper der natuur . . . : zoo beweren wij, omdat al de vermogens der ziel, wegens de boosheid der natuur, zoo geschonden en bedorven zijn, *dat in al derzelver verrichtingen eene gedurige ongeregeldheid en onmatigheid gevonden wordt,* dat de begeerten gebrekkig zijn, omdat zij van zoodanige onmatigheid niet kunnen worden afgezonderd.

Of (zoo gij de zaak in weiniger woorden wilt hebben uitgedrukt) — *wij leeren, dat al de begeerten der menschen kwaad zijn; en beweren, dat zij aan zonde schuldig staan;* niet ten aanzien dat zij natuurlijk, maar omdat zij *ongeregeld zijn, omdat uit de verdorvene en bezoedelde natuur niets kan voortkomen, dat zuiver en recht is.*

. . . . . .

Vooreerst ontken ik niet, dat al de schoone gaven die in de ongeloovigen gevonden worden, gaven zijn van God

Ook ben ik niet zoo tegen het gemeen gevoelen, dat ik zou beweren, dat er geen verschil bestaat tusschen de rechtvaardigheid, matigheid en billijkheid van Titus en Trajanus, en de woestheid en onmatigheid en wreedheid van Caligula, Nero, of Domitianus; tusschen de vuile onkuischheden van Tiberius en de onthouding in dit opzicht van Vespasianus, en (om bij de bijzondere deugden of ondeugden niet langer stil te staan) tusschen de onderhouding van recht en wetten, en derzelver verachting . . . .

Daarom heeft de Heere zoodanige onderscheiding tusschen eerlijke en schandelijke daden niet slechts in de harten van iedereen ingegrift, *maar Hij bevestigt dezelve ook dikwijls door de bedeeling Zijner Voorziengheid* . . . .

. . . . . .

Maar desniettemin is het waar, hetgeen Augustinus schrijft, dat *allen die van den dienst des eenigen waren Gods vervreemd* zijn, schoon zij wegens *den schijn van deugd* bewonderd worden, niet alleen geen belooning, *maar veeleer strafwaardig zijn; overmits zij de reine goederen Gods door de besmetting huns harten verontreinigen.*

Want schoon zij de werktuigen van God zijn, om de samenleving der menschen door rechtvaardigheid, soberheid, vriendschap, matigheid, kloekmoedigheid en voorzichtigheid in stand te houden, zoo brengen zij nochtans deze goede werken Gods zeer slecht ten uitvoer, *overmits zij niet door een oprechte begeerte tot het goede,* maar òf door enkel eerzucht en eigenliefde, òf door *eenige andere verkeerde gezindheid van het bedrijven der boosheid worden afgehouden.* Naardien dan hunne werken van de onzuiverheid des harten, als van derzelver oorsprong af, bedorven zijn, *zoo mogen zij met geen meer recht onder de deugden worden gesteld dan de ondeugden,* die wegens hare gelijkheid en overeenkomst met de deugd, plegen te misleiden.

Eindelijk, dewijl wij weten dat het onveranderlijke einde des rechts is, *dat God gedient wordt,* zoo volgt, *dat al wat tot iets anders strekt, terecht den naam van recht verliest.*

Dewijl wij dus niet zien op het doel, dat de wijsheid Gods hen voorstelt, zoo is hetgeen zij doen, schoon het ten aanzien van het uitwendig bedrijf goed *schijnt,* nochtans ten opzichte van het verkeerde doel *zonde!*

Diensvolgens besluit hij, dat al de Fabiussen, Fabriciussen, Scipio's en Cato's in hunne (dusgenaamde) schitterende bedrijven, deze zonde begaan hebben, dat zij deze (bedrijven), terwijl zij het licht des geloofs misten, niet hebben gericht tot dat einde, waartoe zij dezelve hadden behooren te gebruiken en te richten; en dat dus in hen geen ware gerechtigheid geweest is; naardien de werken niet naar hun uiterlijke daad worden geschat, maar naar derzelver einde. Waarom Augustinus op een andere plaats zich schoon uitdrukt, als hij den arbeid van zoodanige menschen vergelijkt met een dwalenden loop. Want hoe sneller iemand van den weg afloopt, hoe verder hij zich van 't doel verwijdert, en *dus ook ellendiger wordt* . . .

. . . . . .

Hieruit zien wij lichtelijk, *dat al wat de mensch bedenkt, overlegt en verricht, eer hij met God verzoend is door het geloof, vervloekt* is, en niet slechts van geen waarde is tot rechtvaardigheid, *maar ook gewis de verdoemenis verdient!*

Maar waartoe te twisten hier als over een twijfelachtig stuk, dewijl reeds met het getuigenis van den Apostel is bewezen, *dat het onmogelijk is zonder geloof Gode te behagen* (Hebr. 11:6).

Of: (Boek III, hfd. 24, No. 10)

Voordat die uitverkorenen tot dien Opperherder verzameld worden dwalen zij verstrooid in *de gemeene woestijn* om; en verschillen ook niets van de andere menschen, dan alleen daarin, dat zij door de bijzondere barmhartigheid Gods worden bewaard, dat zij niet storten in het uiterste des doods.

Indien gij dan uw oog op hen slaat, zoo zult gij *het geslacht ontwaren van Adam,* dat den reuk heeft van *de gemeene verdorvenheid der geheele natuur* . . . .

(De schuine letter in deze aanhalingen is van ons.—G. V. B.)

Professor Bavinck beweert in zijn "De Algemeene Genade," dat de Reformatie het oog niet kon sluiten voor het vele goede, dat ook de natuurlijke mensch nog tot stand bracht.

En de Lutherschen konden zich niet volkomen vrijmaken van het Roomsche dualisme.

Maar *Calvijn's logische en dogmatische geest . . . . vatte* eenerzijds *de zonde te diep en te ernstig op om nog iets goeds, op welk terrein dan ook, uit de natuur des menschen af te leiden* . . . . .

. . . . . .

En toch ging het niet aan om al het ware en goede en schoone te loochenen, dat ook in de menschheid buiten Christus op te merken viel . . . . Dat zou met de ervaring in strijd zijn, maar *ook miskenning wezen van Gods gaven en dus ondankbaarheid jegens Hem zijn* . . . .

En zoo maakt nu Calvijn, in aansluiting aan en met beroep op de Schrift onderscheid tusschen een algemeene en een bijzondere genade, tusschen de werking van den Heiligen Geest in alle schepselen en den Geest der heiligmaking die slechts der geloovigen deel is . . . . .

God trad tusschenbeide met Zijn Gemeene Genade om de vernielende werking van den val tegen te houden. (Dat leerde Calvijn *niet.*—G. V. B.)

En uit deze algemeene genade, zegt Dr. Bavinck verder, "is al dat goede en ware herkomstig, dat we ook nog in den gevallen mensch waarnemen . . . . . Het licht schijnt nog in de duisternis . . . .

Er is nog verstand en rede . . . .

Er zijn nog allerlei natuurlijke gaven in den mensch . . . . . .

Er woont in hem nog een indruk van de Godheid, en een zaad der religie is nog in hem overgebleven . . . .

Rede, verstand, philosophie, kostelijke geschenken zijn het van God . . . .

Kunsten en wetenschappen zijn van hooge waardij . . .

Muziek is een gave Gods . . . .

De Staat is een instelling Gods . . . .

De goederen des levens, ofschoon tijdelijk en vergankelijk, zijn toch tot veraangenaming des levens . . . .

Er is nog zin voor waarheid en deugd onder de menschen . . . . .

Er bestaat nog natuurlijke liefde tusschen ouders en kinderen . . . .

De natuurlijke mensch vermag groote dingen tot stand te brengen . . . .

En nu zou hij (Calvijn) *in strijd handelen met de Schrift, hij zou zich schuldig maken aan grove ondankbaarheid jegens God, indien hij deze goede gaven en volmaakte giften van den Vader der lichten niet ten volle waardeerde* . . .

Ge voelt wel, waarde lezer, hoezeer hier door Prof. Bavinck niet recht wordt onderscheiden; hoe aan de erkenning door Calvijn van Gods goede gaven en volmaakte giften aan de wereld aan de menschenkinderen, een beteekenis wordt gegeven die valsch is, wijl Bavinck wil dat Calvijn daarmee den grond legde van B.'s dwaalleer der Gemeene Gratie Gods, van Gods genade aan verworpenen, zooals die verderfelijke leer door Dr. A. Kuyper, Sr., verder is ontwikkeld en uitgebreid; en hoe het onderhouden van Gods Schepping, Zijn medewerken en regeeren in en van het wereldbestaan en bestuur naar Zijn Goddelijke Voorzienigheid, gelijk onze Vaderen op het voetspoor en op voorgang van Calvijn Schriftuurlijk juist geloofden en beleden, listiglijk en oneerlijk in de schoenen geschoven wordt van het Neo-Calvinistisch philosophisch uitdenksel dat "Algemeene Genade" of "Gemeene Gratie heet.

G. V. B.

(Wordt Vervolgd)

CAN A CLASSIS (SYNOD) DEPOSE A CONSISTORY

or

The Plain Truth about the Institution of Christ's Church

In our previous article we declared that he, signing the Formula of Subscription, is not by this act promising to forbear criticising, by writing and preaching, classical and synodical decisions; that the mode of voicing a grievance outlined in the Formula may be made to apply only to the *aforesaid doctrines;* that the pledge "We will neither publicly nor privately propose, teach or defend the same, either by preaching or writing, until we have first revealed such sentiments to the Consistory, Classis or Synod, that the same may be there examined, being ready always cheerfully to submit to the judgment of the Consistory, Classis or Synod, under the penalty in case of refusal to be, by that very fact, suspended from our office"—need be practiced by the office-bearer only when in his mind difficulties or different sentiments arise respecting *aforesaid doctrine;* that there is no case on record of an office-bearer molested for publicly objecting to a classical or synodical deliverance; that, in a word, the aggrieved office-bearer had always been permitted to publicly criticise and renounce a classical or synodical decision deemed un-Scriptural and un-Reformed; that H. Danhof and H. Hoeksema, notwithstanding, were forbidden to criticise by writing and preaching synodical decisions (the three points) of the year 1924; that these office-bearers were ordered to keep themselves to the manner of voicing a grievance outlined in the Formula; that, finally, they were deposed for refus-

ing to do so and for insisting that theirs was the right to openly and freely criticise Synod's deliverances (the three points).

Let us now prove that the office-bearer in the Christian Reformed Church actually had the above mentioned right, and exercised it whenever he felt constrained to do so. Our proof, marvelous to say, is gotten from a record of G. Hoeksema's doing published by himself in his brochure.

Let us have the situation well before our minds. It is the contention of G. Hoeksema that the office-bearer, attaching his signature to the Formula of Subscription, promises by this act that should any difficulties or different sentiments respecting a classical or synodical decision arise in his mind he will neither publicly nor privately propose, teach or defend the same, either by preaching or writing until he has first revealed such sentiments to the Consistory, Classis and Synod, that the same may be there examined. He promises further, always to be ready to submit to the judgment of these bodies under the penalty in case of refusal to be, by that very fact, suspended from office. G. Hoeksema, having signed the Formula, made, according to his own interpretation of this document, these promises! (Read again quotations inserted in former article.)

I shall prove now that G. Hoeksema is insincere dishonest in that he fails to practice what he preaches. The Synod of 1918 decided that those who persist in the resignation of their membership "cannot remain an object of church discipline (Acts 1918, Art. 53, IV)." In the course of time there arose in G. Hoeksema's mind difficulties respecting this particular synodical decision. How do I know? G. Hoeksema tells me so on page 24 of his brochure. Did G. Hoeksema refrain from publicly or privately proposing, teaching and defending his different sentiments until he had first revealed them to the Consistory, Classis and Synod for the purpose of submitting to the judgment of these bodies, under the penalty in case of refusal to be, by that very fact, suspended from office? *He did not.* Instead of refraining from publicly proposing, teaching and defending his sentiments until he had revealed them to Classis and Synod; instead of holding his peace, as he claims he pledged to do, until Classis and Synod had examined, appraised and pronounced his sentiments fit for publication, G. Hoeksema sent into the world a brochure in which he criticises and denounces the synodical decision in question as terribly sinful. Let me quote from the brochure. "In this connection, to answer a possible objection, it may not be amiss to refer briefly to the rule our Synod has adopted with reference to those who persist in the resignation of their membership. It holds that they cannot remain an object of church discipline. Our Church has in this matter copied a similar rule in the Netherlands churches. Needless to say, we are not agreed with it . . . . . Moreover, the language used is somewhat ambiguous: 'They cannot *remain* (italics ours. G. H.) an object of church discipline.' In a sense, no one denies this, but that is not really the point at issue. The question is how is the connection terminated, when they persist? By their own resignation, accepted as a legal act by the consistory? Or by an act of censure on the part of the church? The latter is our view. The former, we think, is the intention of those who originally drafted this rule in the Netherlands. But such a rule, thus understood, robs church discipline of all real power and control over the members. For they know right along that they can resign any moment they please and stop the whole proceeding. And they can do this legally, though the Church solemnly assures them it is a great sin before God. What a weak stand, what a pitiable inconsistency . . . . But any member who claims to have that right to resign is untrue to his own promise. It is an unethical act and can, even if only for that reason, never be considered legitimate within and by the church of Jesus Christ. And the consistory that accepts such resignation and thereby recognizes its legality, legitimatizes what it knows to be contrary to the will of Christ the King, and makes an empty force of the solemn promise it demanded upon the occasion of public confession" (Brochure p. 23, 24).

In the above selection, mark you, G. Hoeksema severely criticises, assails, yea denounces a synodical decision deemed unscriptural. So he does *without first revealing his difficulties to Synod; without first ascertaining whether Classis and Synod would permit him to attack the decision.* Add to this that G. Hoeksema was a member of that group having persuaded Classis Grand Rapids West and East to depose a number of office-bearers as schismatics for refusing to promise not to criticise certain synodical decisions (the three points) and the cry: "What amazing ungodliness" will not be suppressed. Can G. Hoeksema find fault with us for insisting that he believed not a word of what he said when he strove to convince Classis Grand Rapids West that, whereas the Consistories of Hope and Kalamazoo I had refused to promise to hold their piece respecting the three points or if they must speak, to keep themselves to the manner of voicing a grievance outlined in the Formula of Subscription — it (this Classis) was duty bound to proceed with censure and depose as schismatics the office-bearers constituting these Consistories?

G. Hoeksema is not the only one who sinned. Prof. Heyns' behavior is as contemptible as that of G. Hoeksema. Year upon year did he attack and discredit the synodical decision in question in the presence of his students. Says G. Hoeksema: "Prof. Heyns has for many years given instruction contrary to the principles underlying this rule (the synodical decision in question, G. M. O.)." This statement may be found on page 24 of the brochure.

Heyns it was who supplied G. Hoeksema's booklet with a rather lengthy preface. In this preface Heyns derides the synodical decision in question as well as does G. Hoeksema in his booklet. Says Prof. Heyns in part:

"Op sterk in 't oog loopende wijze komt diezelfde terzijde stelling van het Koningschap van Christus uit in de door onze Synode in 1918 overgenomen bepaling inzake bedanken voor het lidmaatschap om aan de kerkelijke tucht te ontkomen. In die bepaling wordt geconstateerd, dat bedanken voor lidmaatschap 'om redenen die den toets van Gods Woord niet kunnen doorstaan, een niet licht te achten zonde is.' Wordt daaruit nu geconcludeerd, dat mitsdien de kerkeraad, als door Christus aangesteld om van Zijnentwege, naar Zijn wil en ordinanties Zijn Kerk te regeeren en dus in de Kerk Zijn recht, het recht van haar absoluten Koning te handhaven, zulk bedanken heeft te behandelen naar wat het is in het oog des Konings, namelijk, als een niet te licht te achten zonde, die toepassing van tucht vordert? Zoo zou de erkenning en handhaving van het absolute Koningschap van Christus het eischen. Maar van zulk een conclusie is geen sprake. Geconcludeerd wordt dat elk lidmaat tot zulk bedanken kerkrechtelijk het recht heeft, aangezien zijn aansluiting aan de Gemeente een vrijwillige was, en dat de kerkeraad dus niet anders kan en mag doen dan zoo'n persoon ongemoeid te laten gaan. Derhalve, wat de door Christus aangestelde, tot zijn dienst aangestelde, en hem vertegenwoordigende kerkeraad in dezen te handhaven heeft, is niet het recht van Christus, maar een gewaand recht van den mensch!

"Wij herhalen, wie kan zulk een bepaling, deze vrucht van het Doleantisch Kerkrecht, zuiveren van de beschuldiging dat, al is het niet zoo bedoeld, toch daarin het Koningschap van Christus over Zijne Kerk op onverantwoordelijke wijze worden genegeerd?" Thus far Prof. Heyns. The above quotation is found on pages 6 and 7 of the brochure we criticise.

The above selection is an attack upon a synodical decision. Did Prof. Heyns reveal his difficulties to Classis and Synod before publicly assailing the decision in question? He did not. Did Heyns first ascertain whether Classis and Synod would sanction an attack upon the aforesaid decision? He did not. Yet, when it appeared that G. Hoeksema and his fellows might fail in their attempt to persuade Classis Grand Rapids West to take action against the unyielding Consistories of Kalamazoo I and Hope for their refusal to either hold their peace or keep themselves to the manner of voicing a grievance outlined in the Formula of Subscription, Prof. Heyns appeared upon the scene and assured the delegates to Classis that they need not recoil from taking the aforesaid Consistories to task for their insistance upon their right to criticise synodical decisions of 1924 (the three points); that, further, the Kerken Ordening sanctioned the contemplated action. How amazingly unfair! How horribly dishonest and untrue! Pray, what must we think of this man Heyns?

Further, did any office-bearer, Consistory or Classis ever take G. Hoeksema and Prof. Heyns to task for publicly attacking the aforesaid synodical decision; for not keeping themselves to the manner of voicing a grievance outlined in the Formula of Subscription? Did the Synod of 1926 do so? No indeed. No office-bearer nor ecclesiastical court (Consistory, Classis, Synod) has ever as much as reprimanded G. Hoeksema and Prof. Heyns for committing what in the case of H. Hoeksma, Danhof and the writer of these articles was termed an unlawful act, an unethical deed, a breach of promise, rebellion against church authorities, public schism and what not. This silence and inertia of the Christian Reformed Churches in respect to the behavior of G. Hoeksema and Heyns relative the synodical decision they attacked, speaks volumes. It indicates that ordinarily an aggrieved member, assailing a synodical and classical decision is not molested; that the conduct of such a one is not deemed unlawful. It indicates that ordinarily the Christian Reformed Churches do indeed distinguish between synodical and classical decisions and the AFORESAID DOCTRINES; that these churches ordinarily do not insist that a member, aggrieved by a synodical decision and bent on voicing his difficulties, shall keep himself to the mode of voicing a grievance outlined in the Formula of Subscription. This silence tells us that, according to the way of thinking of the Christian Reformed Churches, an aggrieved office-bearer (or member) has a right to assail classical and synodical decisions; that in doing so this office-bearer need not keep himself to the procedure outlined by the Formula.

Yet these same churches met in Synod (1926), declared that Classis Grand Rapids West did well in deposing the office-bearers constituting the Consistories of Kalamazoo I and Hope for their insistance upon the right to criticise synodical decisions (the three points). They so declared when they decided to uphold Classis Grand Rapids West in its action against the Consistories of Kalamazoo I and Hope. The decision reads as follows: "In connection with this report and in answer to protest received, Synod upholds Classis Grand Rapids West in its action of deposing the Consistory of Kalamazoo and Hope. Grounds:

(1) Article 36 of the Church Order gives the Classis jurisdiction over the Consistory;

(2) Articles 79 and 80 of the Church Order and the Formula of Subscription state plainly that censure of office-bearers shall be suspension and deposition from office. See Acta der Synode 1926 p. 142.

The Christian Reformed Churches met in Synod (1926) deliberately, that is with careful consideration, uttered two untruths. When they decided to uphold Classis Grand Rapids West, they (these churches) virtually declared (lie 1) that the office-bearer, aggrieved by a classical or synodical decision must, when voicing his difficulties, keep himself to the mode of protest outlined by the Formula of Subscription; that the office-bearer refusing to do so breaks his promise, rebels against church authorities, disrupts the church and must, therefore, be deposed as a schismatic. Synod (of 1926) virtually declared (lie 2) that the Formula of Subscription

demands that this aggrieved and protesting office-bearer be so dealt with. What is more, these same churches and this very Synod leave G. Hoeksema and Prof. Heyns be, though their (G. Hoeksema's and Heyns') behavior is identical to that on account of which the Consistories of Kalamazoo, Hope and Eastern Ave. were deposed and deprived of their properties. Again we exclaim, how amazingly unfair and dishonest! What, pray, must we think of the Christian Reformed Churches, of its various office-bearers, of the delegates to the Synod of 1926, of Berkhof, of Volbeda, in fine, of the entire Faculty — that body which took an active part, in the capacity of advisor, in all the proceedings (both of Classis Grand Rapids West and East) constituting the action against the deposed Consistories. Is it not as plain as the sun in the heavens that the entire action taken against the deposed Consistories was inspired by a spirit from beneath?

Will this exposure of the corruption of the Classis of Grand Rapids West and of the Synod of 1924 bring those involved upon their knees before God? Not at all. Instead, the leaders in the Christian Reformed Church will continue to adhere to their policy of "DOODZWIJGEN."

If anybody questions the statement to the effect that the Faculty of the seminary of the Christian Reformed Churches took a secret yet active part in the deliberations of our deposers, let him attend to the following quotation: "What action must be taken with respect to a Consistory that refuses to obey classical and synodical decisions? Must it be deposed, as Classis Grand Rapids West did, *with the advice of the Theological Faculty*, in the case of the Consistories of Kalamazoo I and Hope" (brochure p. 16).

With this we brought into relief at least one of the real issues raised by the action of Classis Grand Rapids West and East against the deposed office-bearers. At least one of the questions confronting the aforesaid Classes was: May an aggrieved office-bearer or member publicly criticise by writing and preaching classical and synodical decisions deemed unscriptural. Classes' (Grand Rapids East and West) answer was an unmistakable NO. The aggrieved ministers (H. Danhof, H. Hoeksema and G. Ophoff) were thereupon placed before the choice of hushing up or of being deposed. They refused to do the former and their deposition followed. Hereupon Classis Grand Rapids East deprived, to express ourselves in the words of G. Hoeksema, the consistory of Eastern Ave. of those rights and privileges that flow from denominational fellowship. This Classis said to the Consistory of Eastern Ave, "you remain a legal Consistory, but we hereby declare you a Consistory outside of the Christian Reformed Church."

Classis Grand Rapids West went further. It not only deposed as did Classis Grand Rapids East, ministers of the Gospel, but their Consistories as well. This happened in the year 1924. The following year G. Hoeksema sent into the world a booklet in which he attempts to justify the action of the Classis against the deposed office-bearers. What must G. Hoeksema prove? Among other things that an aggrieved office-bearer who refuses to promise to refrain from publicly criticising by preaching and writing a classical or synodical decision must be deposed. G. Hoeksema now turns to the Formula of Subscription and quotes that section (see former article) which asserts that an aggrieved office-bearer must submit to Classis and Synod, and in the event he refuses, be suspended from office. His appeal to the Formula, however, is in vain as was before shown. More proof he has not. Hence, he failed absolutely to justify the deposition of the aggrieved office-bearers. What is more, the silence of the Christian Reformed Churches in respect to G. Hoeksema and Heyns' attack upon the synodical decision of the year 1918 proves conclusively that he who assails and denounces synodical decisions deemed un-Scriptural is doing the permissable thing. Now our misdemeanor was, let it be repeated, that we refused to promise not to attack certain synodical decisions (three points). This was indeed the only fault they could find with us. According to G. Hoeksema our refusal to subscribe to the three points was a root-sin having several outgrowths: such as (1) rebellion against the established Church authorities; (2) public schism; (3) the cutting through of the tie binding us to the Christian Reformed Church out of which there is no salvation; (4) denial of the Kingship of Jesus Christ. However, whereas the silence of the Christian Reformed Churches respecting G. Hoeksema and Heyn's public vehement attack upon a certain synodical decision plainly indicates that he who falls upon a synodical decision is doing the permissible thing, it follows that this so-called root-sin turns out to be no sin at all. Consequently, its outgrowths (the four sins enumerated above) disappear, so to say, in thin air (to use one of G. Hoeksema's own expressions).

For it stands to reason that if I do what Classis and Synod deem possible and sanction (criticise, denounce and renounce their decisions as did G. Hoeksema and Heyns), I cannot very well be accused of rebelling against these bodies. Further, if I do the permissible thing I cannot be charged with cutting through the tie binding me to the Christian Reformed Church out of which, according to G. Hoeksema, there is no salvation. Not breaking with this Church, it follows that I do not break with Christ. I would like to know, then, what under the sun we were deposed for. Can any of the learned in Christian Reformed Church tell us? Perhaps Prof. Dr. C. Bouma can, or Ds. Jan Karel Van Baalen. G. Hoeksema cannot, as is evident from his brochure.

It is becoming increasingly clear that the leaders in the Christian Reformed Church and in particular, G. Hoeksema, endeavored to hoodwink the common member. To a large extent, I think, they (these leaders) succeeded. Let us make our meaning clear. The action taken against the deposed office-bearers by classes Grand Rapids East and West raised two issues. They are: (1) May an office-bearer (or Consistory) publicly criticise

a synodical decision deemed un-Scriptural or must he by reason of his having signed the Formula of Subscription keep himself to the mode of voicing a grievance outlined in the Formula. The second issue reads (stating it in the form of a question): "Can a Classis depose a Consistory?"

As to the first of these issues, we made the discovery that G. Hoeksema avoided it altogether. He did so even though he wrote for the purpose of justifying the action of Classis Grand Rapids West. In his brochure he applies himself exclusively to the matter of the two issues, namely: "Resolved that Classis can depose a Consistory."

The question arises, why did G. Hoeksema avoid the first of the above mentioned issues? For the reason that a frank discussion of the issue in question would have brought to light that there was no cause for action; that our deposition was uncalled for, an unheard of thing. Had G. Hoeksema applied himself to the issue in question, he would have been under the necessity of revealing the plain truth about the Formula of Subscription. He would have been compelled then to inform his readers that the mode of voicing a grievance outlined in the Formula should be made to apply only to difficulties respecting the AFORESAID DOCTRINES and not to grievances respecting synodical and classical decisions. In fine, a frank discussion of the issue in question would of necessity have ended in an admission on the part of Hoeksema (G.) that he and the Classes whose action he attempts to justify, maltreated the deposed office-bearers. What is more, G. Hoeksema's sole direct proof for the proposition to the effect that a Classis can depose a Consistory is an extraction from the Formula of Subscription, asserting that an office-bearer by reason of his having signed the Formula must submit to the judgment of Consistory, Classis and Synod. Had G. Hoeksema told the truth about the Formula, he could not have quoted it in support of the proposition to the effect that a Classis deposes a Consistory.

G. Hoeksema, though he avoids the issue in question, silently assumes, nevertheless, what it affirms and repeatedly asserts, in his booklet, that an office-bearer, by reason of his having signed the Formula, is duty bound to obey synodical and classical decisions. As often as he says so, he utters an untruth. The result is that the uninformed reader also assumes, be it unwittingly, that synodical and classical decisions must be treated with that regard due only to the AFORESAID DOCTRINES, and that our deposition was, therefore well deserved. By a perversion of the truth, G. Hoeksema moulds public opinion into the desired shape.

That G. Hoeksema assumes what the issue he avoids affirms, is very plain from the opening paragraph of the second chapter. It reads: "What action must be taken with respect to a Consistory that refuses to obey classical and synodical decisions? Must it be deposed, as Classis Grand Rapids West did, with the advice of the theological factulty, in the case of the Consistories of Kalamazoo 1 and Hope? Or does the recalcitrant Consistory, by its refusal to obey, itself sever the denominational tie? And must the Classis then merely officially recognize this state of affairs and deprive the Consistory of the rights and privileges of denominational fellowship, as Classis Grand Rapids East did in the Hoeksema case?"

From the above quotation it is clear that with G. Hoeksema the question is not *whether or no* action must be taken. It is a settled matter with him that action must be taken. The question is, what action? Who must sever the denominational tie, the Classis or the recalcitrant Consistory.

It is noteworthy that as often as G. Hoeksema quotes from the Formula he avoids that section which asserts that the office-bearer shall submit to the judgment of Consistory, Classis and Synod when the difficulties arising in his mind concern the AFORESAID DOCTRINES.

In conclusion, Hoeksema (G.) should not have sidestepped the first of the two issues raised by the action taken by Classis Grand Rapids West and East in respect to aggrieved office-bearers. Before applying himself to the defence of the proposition to the effect that a Classis can depose a Consistory, he should have faced the question whether an office-bearer, offended by a classical decision and contemplating voicing his grievances, may reveal his difficulties publicly by writing and preaching or whether he must keep himself to the manner of voicing a grievance outlined in the Formula by reason of his having signed this document. G. Hoeksema should have faced the question whether or no this aggrieved office-bearer sins if he adopts the first of the above mentioned methods.

I repeat, the only fault they could find with the deposed office-bearers is that they refused to promise not to publicly criticise certain synodical decisions (the three points). We were not contemplating severing the denominational tie nor did we. This is not our sin(?). We did not withdraw, but were expelled, cast forth for no other reason than for having voiced our disapproval of certain synodical decisions. Our sin was not that we withdrew for the purpose of outrunning church discipline. We merely insisted upon our good right of disagreeing with certain synodical decisions deemed unscriptural. We have proven (think of G. Hoeksema and Heyns) that the office-bearer in the Christian Reformed Church always had this right. We defy anybody to prove that our deportment justified our deposition. G. Hoeksema should have faced this issue. He may do so yet in this magazine. He may have all the room he wishes. Come, G. Hoeksema, let us hear from you.

Someone may interpolate that in our former article we asserted that the denominational tie was severed by us. In replying we declare that no such assertion was made by us. The truth of the matter is that we were engaged in a refutation of G. Hoeksema's contention to the effect that the Christian Reformed Church cannot

permit its members, aggrieved by a classical decision, to withdraw if they deem they must. Our refutation of this view must not be regarded as a defence of our withdrawal from the Christian Reformed Confederation of Churches. I repeat, we did not withdraw, we were put out of the Church. Classis severed the denominational tie, not we. So it is, even according to G. Hoeksema's own way of reasoning. Says he: "The question is simply this: Must the Church of Jesus Christ recognize the right of withdrawal, for any reason whatsoever, as a legal right guaranteed by ecclesiastical law? If so, the Church declares legitimate what it knows Christ the King condemns. And this is from its very nature an impossible position. Such withdrawal, being contrary to the will of Christ, must result in disciplinary action on the part of the Church. And not the member's desire to resign, *but only ecclesiastical censure can finally result in a legal severance of the tie*" (brochure p. 22). Attend to the last clause. Application of censure by the Church is at once the legal severance of the tie. Our deposition by Classis West was applied censure and the legal severance of the tie binding us to the Christian Reformed Churches. Further, we have G. Hoeksema's own word for it that to the Consistory of Eastern Ave. Classis East said: "We hereby declare you a Consistory outside the Christian Reformed Church. The pastor of this church was deposed.

Someone may object that in our former article we quoted G. Hoeksema as asserting that he who rejects a synodical decision severs by this very act the tie binding him to the Christian Reformed Church. So we did. On page 32 of the brochure one may read that the unyielding Consistory or office-bearer severs the denominational tie. The paragraph reads in part as follows: "The Consistory can reject such decisions in accordance with the contract, and therefore such action is not a severance of the denominational tie." Van Lonkhuyzen says: "Tevens blijkt hieruit dat we . . . . het (the decision) dan niet zullen behoeven aantenemen." In the above paragraph G. Hoeksema, as was before said, is opposing Van Lonkhuyzen who maintains that a Consistory rejecting a classical decision is not rebelling against Classis. G. Hoeksema maintains the contrary and adds that the rebellious consistory severs the tie binding it to the denomination. However, on page 22 of Hoeksema's booklet one reads that not the Consistory but the Church (Classis) severs the tie. G. Hoeksema, it is plain, distinguishes between an illegal (when done by the aggrieved Consistory) and legal (done by the Classis) cutting through of the denominational tie. There is no formal discrepancy here. We deny, of course, that a Consistory severs the denominational tie when it rejects a classical decision. To this phase of our subject we shall attend later on.

We shall now point out two more glaring discrepancies found in the second chapter of the brochure. G. Hoeksema (see former article) maintains that he who withdraws from the Christian Reformed Church commits a terrible sin. Such a one denies the Kingship of Christ (see brochure p. 20, 21, 22). According to Hoeksema, the Christian Reformed denomination is constituted of churches from which no person of whatsoever state or condition he may be, ought to withdraw himself to live in a separate state from it. Out of the Christian Reformed Church, such is his claim (see former article), there is no salvation.

Compare now with the above views the thought incorporated in the following selections found on page 23 and 24 of the brochure: "Two closing observations may not be unnecessary, before proceeding to another phase of our general subject. First, by the foregoing we do not mean, of course, to deny to members the right to ask for the transfer of their membership-papers to some other congregation, or even to depart to some other Evangelical Church. By so doing they do not withdraw from the Church of Jesus Christ. They merely seek affiliations elsewhere . . . . But as long as affiliations are sought with a church that we can recongnize as a part of the great body of Christ, those who leave us are not withdrawing from the Church." Thus far G. Hoeksema.

One invariably asks, If he, leaving the Christian Reformed Church denies the Kingship of Christ and withdraws from a church out of which there is no salvation, how can the Christian Reformed Church permit its members to seek affiliations with a church not belonging to that group of churches constituting the Christian Reformed denomination.

Attend now to G. Hoeksema's reply found on page 25 of the brochure: "A second closing observation can perhaps serve as an answer to the question that may possibly have arisen in the minds of some readers. If it will be asked, members must be allowed the right to depart to some other church of less pure formation, as long as it is an Evangelical Church, must not the same right be granted to a consistory?

"In answer (G. Hoeksema's reply) to this possible question, we would say first of all that this supposed right surely can never be based upon the proposition that any ecclesiastical tie can be severed at will because it was voluntarily assumed. (We agree. G. M. O.) . . . . Suffice it to say, in this connection that as members they have the same privileges as all other members But they cannot leave a certain church or denomination and take their office along with them." So far Hoeksema.

According to G. Hoeksema, then, not the office-bearer but only the common member may sever the tie with a church out of which there is no salvation; may deny the Kingship of Christ. The question arises why the common member in distinction from the office-bearer may commit this sin. Attend to this answer: "A Consistory, elected by a Christian Reformed congregation, and serving in the Christian Reformed Church, has no other right then to serve as a Christian Reformed Consistory. As soon as it refuses to serve as such, it makes itself unworthy of office, and liable to censure. But we shall

enter more fully into this question in the next chapter." End of quotation.

According to Hoeksema, then, an elder, let us say, elected by a Christian Reformed congregation has no other right than to serve as a Christian Reformed elder. We will ask Hoeksema to give some thought to the following consideration:

(I) When the baptized member in one of the Christian Reformed Churches confesses his Saviour, he is recognized as a believer, and of him it is said that he is clothed with an office — the office of every believer. This baptized member, now a member in full communion, has a calling, a duty to perform in that church of which he is a member. Among other things he helps elect office-bearers. Further, he shall serve the brethren. Certain privileges accrue out of his office. He is admitted to the Lord's table. Now the elder also has his duties. He rules the flock. This elder, so G. Hoeksema avers, was elected to serve as a Christian Reformed elder. He, on the other hand, confessing Christ in the Christian Reformed Church, receives the right to function in the capacity of believer in every known Evangelical Church. Why this believer and not the elder? Can G. Hoeksema say?

Further, the elder, contemplating leaving the Christian Reformed Church is deprived of his office. On the other hand, the believer who withdraws, is permitted to retain all the privileges accruing out of his office even though he withdraws, from a church out of which there is, according to Hoeksema, no salvation. Why this distinction?

Again, if leaving the Christian Reformed Church is so great a sin that the elder who withdraws must be penalized, why does this Church not penalize the common believer severing the tie with the Church?

Once more, the Consistory that leaves is deprived of its properties. Why is the believer, leaving the church not deprived of his house and lot? Can G. Hoeksema say?

Further, G. Hoeksema avers that as a member the elder has the same privileges as all other members. He may leave as well as they. We reply that the deposed elder is a common member. Why, then, in addition, deprive the deposed consistory of its properties instead of permitting it to leave with retention of properties as all the other members are permitted to do?

Again, a Consistory, elected by a Christian Reformed Church, may only serve as a Christian Reformed Consistory. At the same time the common members are permitted to withdraw. Keeping in our eye that a Consistory may serve the local flock only, is it not a fact that the withdrawal of the entire flock would necessarily mean the deposition of that Consistory? This then is the situation. A Consistory elected by a local Christian Reformed Church, may serve only as a Christian Reformed Consistory. Yet G. Hoeksema permits the flock, by its withdrawal to make it impossible for this Consistory to serve. For it is not permitted to withdraw with the flock nor can it be added, in the capacity of a Consistory to another local Christian Reformed congregation. The Consistory must serve as a Christian Reformed Consistory, yet the flock is permitted to depose this body. Strange incongruity.

Finally, the departing flock is in the need of a shepherd, of rulers and of teachers, in a word, the flock cannot do without the Consistory. Yet G. Hoeksema permits the flock to depart but would have the Church retain the Consistory belonging to the departing flock. Hoeksema recommends separating the two. And what is gained? The Consistory that remains must cease to function.

It is plain that G. Hoeksema's contention to the effect that the common member may withdraw but not the Consistory involves him in much nonsense.

G. Hoeksema shall have to concede that the office-bearer may depart with his flock or deny that the flock (the common member) has the right to withdraw. The flock and the Consistory may not be separated.

G. M. O.

ADVIEZEN AAN DE SYNODE DER CHRISTELIJKE GEREFORMEERDE KERKEN

I. Inzake de Gemeene Gratie-Kwestie

Het is dit jaar weer Synode-jaar voor de Christelijke Gereformeerde Kerken in ons land.

De breedste vergadering dier Kerken komt straks weer samen. En verschillende voorbereidende werkzaamheden werden reeds verricht, met het oog op de onderscheidene vraagstukken, die straks aan de orde zullen komen en beslissing vragen.

In de kerkelijke organen dier Kerken werd reeds veel geschreven over verschillende kwesties.

Het eerste deel van de Agenda, enkele rapporten behelzende, verscheen reeds in druk en werd ook reeds door ons bestudeerd. Vooral het breed uitgewerkte en toch halfslachtige en in beginsel verkeerde rapport over de "Amusements" trok onze aandacht.

Wij dachten, dat het niet aanmatigend kon worden geacht, en zeker niet onbroederlijk of onvriendelijk, als ook wij onze gedachten ten beste gaven over sommige der vraagstukken, waarmede de Synode straks zal hebben te worstelen. Gaarna dragen wij het onze er toe bij, om de Synode in het rechte spoor te houden, haar althans op dat rechte spoor te wijzen. Verschillende overwegingen deden ons hiertoe besluiten.

In de eerste plaats toch ligt de tijd nog versch in ons geheugen, dat men ons advies zocht en blijkbaar waardeerde in die Kerken. Dat is nog slechts enkele jaren geleden. Wij kunnen zonder bogen zeggen, dat wij altijd hard gewerkt hebben voor de waarachtige belangen dier Kerken, zoolang men ons een plaats gaf. Getuige daarvan het Minderheids-rapport in de zaak Dr. Janssen, dat op het voorwoord na geheel door Ds. Danhof en onder-

geteekende werd geschreven; de zaak-Bultema, het Synodale rapport waarvan mede door ondergeteekende werd opgesteld; de zaak-Sioux Center, waarvoor ook schrijver dezes het rapport opstelde; en vele andere zaken Kerk en School betreffende, die we hier niet zullen opnoemen. Men duide het ons dus niet euvel, dat, nu men ons er zoo onrechtvaardiglijk en ondankbaar heeft uitgeworpen, wij nog altijd gevoelen, alsof er nog van ons verwacht wordt, dat we ons advies zullen geven in sommige meer of min belangrijke zaken.

In de tweede plaats zijn de Christelijke Gereformeerde Kerken in beginsel het rechte spoor kwijt geraakt in 1924. De Protestantsche Gereformeerde Kerken hebben het zuiver Gereformeerde beginsel, dat de genade particulier is, behouden en gehandhaafd. Dit is, met het oog op vele kwesties, zooals b.v. die betreffende "amusements," de unions, de gezangen, etc., van groot gewicht. De dwaling van 1924 leidt indien de Kerken er niet van terug komen, tot vele andere dwalingen. Intusschen kunnen wij die Kerken toch ook dienen door haar voor verdere afwijking te waarschuwen en altijd weer te vermanen, om terug te keeren tot de oude paden. En wie onzer zou zich niet van harte verblijden, als dit laatste nog eens geschieden mocht?

In de derde plaats komt hier nog bij, dat wij als Protestantsche Gereformeerde Kerken nog geen Synode hebben. Die komt ongetwijfeld wel in de naaste toekomst. Ze is wel reeds in 't zicht. Maar op het oogenblik bestaat ze toch nog niet. Zoodoende hebben we ook nog geen synodale problemen en hebben we meer tijd en gelegenheid, om ons oog eens te vestigen op de vraagstukken, die tegenwoordig de Christelijke Gereformeerde Kerken bezig houden.

En eindelijk ligt er in zulk een bespreking ook altijd leering voor onze eigen lezers en de leden onzer Kerken. Sommige vraagstukken, waarvoor de Christelijke Gereformeerde Kerken zich geplaatst zien, zijn ook voor ons van belang. En terwijl we dus advies bedoelen te geven aan die Kerken met het oog op de komende Synode, kunnen we terloops van zulk een bespreking ook zelf vruchten plukken.

Ter zake dan.

Ons eerste advies betreft de Gemeene Gratie-Kwestie.

Ge zult misschien aanstonds opmerken, dat die kwestie niet opkomt by de Synode dit jaar? Misschien voegt ge mij zelfs toe, dat die zaak is afgedaan? Het is geen kwestie meer?

Dat kan wel.

Maar ik denk toch, dat het van het allergrootste gewicht is voor het welzijn der Christelijke Gereformeerde Kerken, dat die kwestie wel opkomt. Ik grond die overtuiging op het onomstootelijke beginsel der waarheid, dat personen noch Kerken kunnen blijven wandelen in een weg van dwaling en zonde en daarin des Heeren zegen verwachten. Ge kunt wel zeggen: wij hebben die zaak afgedaan en gaan er niet weer op in. Maar in de eerste plaats is het daarmede voor den Heere niet goed. Hij kan u in dien weg van zonde en dwaling niet zegenen als Kerken. Ge kunt zooveel worstelen met allerlei problemen als ge wilt. Als ge niet weer recht voor God gaat staan, komt ge er nimmer door. En in de tweede plaats is de zaak ook niet afgedaan. Er ligt nog altijd de vermaning aan de leiders der Kerken, gegeven door de Synode van 1924, om de kwestie der Gemeene Gratie in te denken en er licht over te verspreiden, om haar tot oplossing te brengen. Sedert die vermaning uitging heeft niemand iets gedaan. Geen predikant of professor of doctor, die iets van beteekenis in het licht heeft gegeven over de kwestie. Afgedaan is de zaak dus zeker niet.

Wij stellen daarom het volgende voor als advies aan de een of andere Classis dier Kerken, om als instructie door te zenden naar de Synode van dit jaar:

INSTRUCTIE INZAKE DE GEMEENE GRATIE-KWESTIE

A. De Synode herzie en herroepe hare leerstellige uitspraken en de besluiten gedaan en genomen inzake de Gemeene Gratie-kwestie door de Synode te Kalamazoo in 1924.

Gronden:

1. De Kerken waren toen niet rijp voor zulke gewichtige besluiten inzake de leer en de uitbreiding der Belijdenis, als in de Drie Punten belichaamd is. Dit is destijds genoegzaam gebleken uit de historie en is tevens duidelijk uit de dubbelzinnige wijze, waarop de Drie Punten zijn opgesteld.

2. De Drie Punten zijn niet in overeenstemming met de Schrift en de Gereformeerde Belijdenis, welke leeren:

a. Dat Gods genade in de prediking des Evangelies altijd particulier is. Het is een reuke des doods ten doode, zoowel als een reuke des levens ten leven; en dit laatste alleen voor de uitverkorenen.

b. Dat de mensch beslist onbekwaam is tot *eenig* goed en geneigd tot *alle* kwaad, tenzij Hij wedergeboren wordt door den Geest van God in Christus Jezus, zoo zelfs, dat hij ook in het burgerlijke en natuurlijke de waarheid altijd in ongerechtigheid ten onder houdt.

3. Terwijl die Punten dienst hebben gedaan, om scheuring in de Kerken teweeg te brengen en enkele goed Gereformeerde broederen uit te werpen, durven de Kerken toch die Punten niet handhaven ten opzichte van al hare ambtsdragers. Zij weet, dat onderscheidene ambtsdragers en leden nooit die Punten zouden willen teekenen. Dit is een meten met twee maten. Voor al deze dingen zie de Synode onderscheidene nummers van de Standard Bearer der laatste jaren.

B. De Synode herroepe de besluiten genomen door de Synode van 1926 te Englewood, Chicago, waardoor goedkeuring gehecht werd aan de zeer onrechtvaardige handelingen van de Classes Grand Rapids Oost en West, waardoor goed Gereformeerde leeraren met hunne Kerkeraden uit hunne ambten zijn ontzet op zeer onkerkrechtelijke en onrechtvaardige wijze.

Gronden:

1. De afgezette leeraren, zoowel als de Kerkeraden,

die hen handhaafden, waren goed Gereformeerd, een feit, waarvan ieder in de Kerken, die een weinig op de hoogte is met de zaak, wel hartelijk overtuigd is, en dat verder mag blijken uit al hetgeen door bedoelde leeraren geschreven is.

2. Een Classis mag nooit een Kerkeraad afzetten. Toch werden beide leeraars en Kerkeraden door de genoemde Classes eenvoudig afgezet.

C. De Synode spreke haar hartelijk leedwezen uit over al de ongerechtigheid, waarmede de afgezette broeders ambsdragers destijds zijn behandeld geworden en vermane de beide Classes, die hierin de grootste rol hebben gespeeld om voor de verongelijkte broederen belijdenis te doen. Tevens verzoeke de Synode aan de Protestantsche Gereformeerde Kerken in ons land, of ze niet in de verhouding van zuster-kerken met de aldus gezuiverde Christelijke Gereformeerde Kerken in de toekomst willen leven.

Gronden:

1. De Kerken hebben zich aan de afgezette broederen grootelijks bezondigd.

2. Die zijn zonde belijdt en laat, dien zal barmhartigheid geschieden.

Met eerbied onderworpen,

N. N.

Ik voorzie de mogelijkheid, dat gij met mijn eerste advies den spot drijft. Dat ge het verre van u werpt, om ooit zulk een advies zelfs in overweging te nemen. Mogelijk zelfs meent ge, dat ik zelf spot.

Laat mij u dan mogen zeggen, dat de boven voorgestelde instructie volkomen naar waarheid is.

Laat mij u nogmaals mogen zeggen, dat ge den zegen des Heeren niet kunt verwachten met zulk een zondig blad in uw geschiedboek, dat ge niet wilt schoonmaken.

De waarheid is wel hard. Doch in de waarheid te wandelen geeft vrede en zegen.

Bekeer u dan van dien boozen weg!

H. H.

EEN VRAAG

Waarde Redacteur!

Mag ik voor onderstaande een klein plaatsje in uw blad? Bij voorbaat mijn dank.

Als ik den Bijbel opensla, dan lees ik in II Thess. 2: 10-12: "En in alle verleiding der onrechtvaardigheid in degenen, die verloren gaan, daarom dat zij de liefde der waarheid niet aangenomen hebben om zalig te worden. En daarom zal God hun zenden een kracht der dwaling, dat zij de leugen zouden gelooven; opdat zij allen veroordeeld worden, die de waarheid niet geloofd hebben, maar een welbehagen hebben gehad in de ongerechtigheid."

Nu zou ik graag eens willen weten of die *liefde* dan niet gemeend was, want het werd hun immers aangeboden. Daar zou ik graag wat licht over hebben.

Dan heb ik nog een paar vragen meer, maar als deze vraag mij duidelijk is ,dan zijn die anderen ook opgelost.

U dankende voor de plaatsing,

Uw broedder in Christus,

Chas. Dykstra,

Grand Rapids, Mich.

Antwoord:

1. Het gaat hier zeker over menschen, die in aanraking zijn gekomen met de verkondigng der waarheid, die in Christus Jezus is, maar wier hart vol is van de verleiding der ongerechtigheid, de liefde der leugen, zoodat er voor de liefde der waarheid geen plaats is. Zij houden hun hart dus voor de liefde der waarheid gesloten.

2. Zoo doen wij echter van nature allen. Als er niets anders aan ons zou geschieden, dan dat God ons liefde der waarheid aanbood, dan zouden wij allen hetzelfde doen als deze goddeloozen, door wie de macht van den Antichrist wordt voorbereid. Liefde tot de waarheid is dan ook nooit een zaak van welmeenend aanbod, dat wij zouden aannemen, maar van Gods Geest, die deze liefde in onze harten uitstort. Ook spreekt de tekst gansch en al niet van een aanbod Gods, waarin de liefde der waarheid ons welmeenend wordt aangeboden. Dit laatste is de conclusie, die de vrager trekt uit het woord: aangenomen.

3. De prediking der waarheid in Christus Jezus komt echter niet met een *aanbod*, een *welmeenend aanbod* van liefde der waarheid, maar wel met den *ernstigen eisch*, dat wij de liefde tot de leugen zullen laten gaan en de waarheid zullen liefhebben. Dat doende worden wij zalig. Tegen dien eisch der prediking hadden deze menschen hunne harten halsstarrig gesloten. Zij wilden de waarheid niet liefhebben. Daardoor kwamen ze eerst recht tot openbaring in hun zondigen toestand, verzwaarden ze hun oordeel en zond God hun een kracht der dwaling, om de leugen te gelooven.

H. H.

MEN ZEGT . . . . .

Dat hebt ge zeker wel eens meer gehoord? Vooral van die losse geruchten, waar eigenlijk niemand voor in wil staan of ze waarheid dan wel leugen zijn, begint gewoonlijk de eerste zin met het hierboven genoemde: "Men zegt . . . . . "

Deze wijze van spreken heeft dan ook meer onwaarheid verbreid dan we wellicht vermoeden.

Het begint gewoonlijk met een "Men" en nadat het door een drie of vier anderen is over of verder verteld, is zulk een "Men" geweldig aangegroeid en heet het ten slotte: "Een ieder" zegt.

Nu, in sommige gevallen is het wel duidelijk wie met "Men" wordt bedoeld. B.v. als ik zeg, "Men verklaarde Danhof en Hoeksema (Ophoff kwam nog niet in aanmerking) voor goed Gereformeerd (niet grif verkeerd) wat de fundamenteele waarheden betreft, *dan* weet een

ieder, die meeleeft, dat met dit "Men" de Synode der Chr. Geref. Kerken van 1924 bedoeld wordt; de breedste vergadering der bovengenoemde Kerken. En *dan* spreken we ook niet over de eerste de beste, maar over de "Eersten" en de "Besten," volgens "sommigen." Wat verder, ook weer volgens "sommigen," blijkt uit het feit dat deze vroede mannen, met elkander, het Alphabet achter hun naam hebben.

Ook hier in Hull zegt "Men" wel eens eigenaardige dingen.

We hoorden onlangs dat "Men" beweert dat onze Standard Bearer niet voor een ieder open is.

Nu, dat weten wij niet. Dat zal er naar liggen hoe men zich in zijn schrijven gedraagt. Beleefdheid en bescheidenheid zijn, zoo wil het ons voorkomen, enkele eischen waaraan ieder schrijver zal moeten voldoen. Die methode volgt immers elk blad? Het zou dus niets bevreemdends zijn, wanneer er wel eens iets geweigerd werd, dat aan bovengenoemde eischen niet voldeed. Ofschoon het daarom nog niet vast staat, dat zulks al eens geschied is. Onze mannen zien nog al eens iets door de vingers. Zoo zijn ze nu eenmaal.

Verder werpt "Men" onze menschen wel eens voor de voeten dat "Het Vaandel" de stukken niet plaatst, zooals ze worden opgezonden. Foei toch!

Dan matigt onze Hoofdredacteur, die dat ook al weer niet zijn wil, zich iets aan, dat af te keuren is. Dan is hij niet eerlijk. Dan moet hij er uit, hoe dan ook.

Het is al eens gebeurd, zoo zegt "Men," dat hij een stuk ontving van menschen ter dezer plaatse, die *vroeger* bij ons behoorden, dat betrekking had op zaken, die afgehandeld waren op de destijds gehouden Gecombineerde Kerkeraadsvergaderingen en waardoor de ellende, in Hull ontstaan, het gevolg was.

Welnu, deze menschen hadden, ook al weer op aandrang van den Hoofdredacteur (dien we maar H. H. zullen noemen), hem een stuk opgestuurd met onderscheidene vragen, en in plaats van het origineele (de copie dus) te plaatsen, zette hij iets geheel anders in de S. B.

Hoe durfde hij zoo iets doen, nietwaar? Dat liep gewoonweg over alles heen. Ja, vanzelf zijn deze menschen maar slecht te spreken en zegt "Men" dan ook niet meer te zullen schrijven.

En op *hun* standpunt hebben ze ook groot gelijk. Als hij mij zoo iets aandeed, zeide ik ook "Good-bye."

Jammer echter voor hen, dat schrijver dezes de bewuste copie, zooals die door deze personen geschreven was, zelf gelezen had. En dat, copie alswel hetgeen de S. B. afdrukte, zuiver overeenkwamen. We hadden, nadat we de copie gelezen hadden, heel bescheiden den Hoofdredacteur (H. H.) gevraagd: "Hoe kunt ge zoo'n stuk plaatsen, met zooveel grove fouten er in? Waarom hebt ge het niet eerst gecorrigeerd?" Waarop we ten antwoord ontvingen: "Indien ik het verbeter, dan werpt men mij naar het hoofd, dat het veranderd en dus niet hetzelfde stuk is."

En *toch* zegt "Men," dat het niet *hetzelfde* stuk is.

Eigenaardig!

Dan hooren we ook wel eens dat "Men" zegt: "Wie hier terugkeert naar de Chr. Geref. Kerk, dat kan doen op eigen "voorwaarden."

Dat beteekent dan, dat ge niet behoeft in te stemmen met de "Drie Punten," alhoewel het toch volgens "Schrift en Belijdenis" vaststaat dat zij *zuiver* Gereformeerd zijn. En dat zulks nog wel met meerderheid van stemmen besloten was, iets dat dus geen tegenspraak gedoogt volgens de D. K. O. Artikel 31. En dat steekt "Men" dan ook niet onder stoelen en banken; maar is een van de voorwaarden waarop men bij vernieuwing lid wordt der Chr. Geref. Kerk alhier. Vreemd toch!

Onze Redacteuren en Ds. H. Danhof zijn er zeker om andere redenen uitgeworpen dan de Punten, nietwaar?

Ge hadt het er zeker naar gemaakt, dat men met ulieden niet *zoo* schikkelijk wilde zijn.

Zijn dan die "Punten" niet meer dan een soort "Boeman," dan moeten we met onze 8- a 900 families en die nog volgen zullen, maar weer terug keeren, de leiders incluis. Misschien wel hard voor hen, maar toch zal het dan moeten.

Of dat alles dan waar is?

Ja, "Men" zegt dat het zoo gaat . . . . . .

Of we het gelooven?

Neen, we zijn nog wat ongeloovig op dat punt. Het wil er bij ons niet in, zoo lazen we eens.

Wij gelooven, dat iemand die vroeger bij ons behoorde niet *zoo* gemakkelijk in de bovengenoemde Kerk terugkeert.

Daar zijn de voorbeelden wel voor aan te wijzen.

Dat is zelfs niet zoo gemakkelijk al schrijft "Men" een z.g.n. publieke belijdenis, die als een boetekleed dienst moet doen, in een kerkelijk blad (De Wachter genaamd).

Wat we wel gelooven is:

1. Dat wie terug keert gevraagd wordt, of hij (zij) niet erkent gedwaald, of verkeerd gehandeld te hebben door zich van *de* Kerk af te scheiden, en zich bij een "scheurkerk" aan te sluiten.

2. Of "Men" toestemt, de leer der Kerk, de Chr. Geref., de zuivere te zijn.

3. Of "Men" zich opnieuw onderwerpt aan de kerkelijke tucht.

Meer vragen (er zijn er twee meer, zooals ons door een ex-ouderling der Chr. Geref. Kerk werd medegedeeld) zullen we maar niet zwart op wit plaatsen. Dat zou onnoodig kruit verschieten zijn.

Wat we niet gelooven is:

1. Dat ooit voor de gemeente, namens den kerkeraad voornoemd, werd afgekondigd, dat broeder of zuster zoo en zoo onder protest zich weer heeft aangesloten.

2. Dat "iemand" lid werd onder beding van zich niet te kunnen vereenigen met de uitspraak der Synode 1924 inzake de Puntjes.

3. Dat, totdusverre, "Men" met eigen ideeën, in strijd met genoemde leerstukken, geen stukken leer, der Kerk als een "Member in good standing" werd opgenomen.

En toch "Men" zegt . . . . . .

Ja, men zegt zooveel dat niet waar is. Maar waarom dan toch ons volk, hier en elders, zooiets wijs gemaakt?

Gevoelt "Men" misschien de ongerijmdheid van zulk terugkeeren?

Was "men" dan om andere oorzaken meegegaan, dan uit beginsel?

Was de Prot. Geref. Kerk misschien een schoone gelegenheid om eens zien te verkrijgen wat elders niet ging?

Waren het zaken van "persoonlijken" aard en volgde "men" slechts "een man"?

Was "Men" dan niet hartelijk blijde om weer terug te zijn in wat men zoo gemakkelijk verliet?

Of is het *zoo* dat "men" zich eigenlijk nog wat schaamt voor wat men deed, door terug te keeren en dienen die z.g. voorwaarden voor vijgebladeren, opdat de schande wat minder schril zoude schijnen?

Nu voorwaarden stellen omdat toen men er uitliep (uit de Chr. Geref. Kerk) het onomwonden verklaarde: "Wij hebben al twintig jaar te lang in dat "hok" gezeten? Of ook wel: "Ik kom er (in de Chr. Geref. Kerk) in der eeuwigheid niet meer in"? Een korte eeuwigheid, voorwaar!

Wel ik weet het n i e t en velen zetten met mij een vraagteeken achter zulk doen.

Schreven we misschien uit leedvermaak? Hebben we er schik in dat "Men" wegging? Dat lag niet in onze bedoeling, maar toch ook in dezen: "De waarheid boven al," en dan ga een ieder zijn weg.

Maar dan diene "men" zich ook niet telkens aan bij ons volk te dezer plaatse, noch elders, met het: "Wij zijn het goed met u eens!"

Want dat zijt ge niet!

En we zijn het ook niet met u!

En toch: "Men zegt . . . . . "

W. V.

THE SEVEN CHURCHES OF ASIA

The Church That Lost Its First Love

(Continued from page 257)

The same inference may be drawn from the statement in the latter part of the letter: "But this thou hast that hatest the works of the Nicolaitans, which I also hate." We will meet with these Nicolaitans in some other connection. Let it be sufficient now to remark that they evidently made propaganda in the first place for false doctrine and tried to deceive the church. Plain this is from verses 14 and 15 of this same chapter where we read: "But I have a few things against thee (the church of Pergamum), because thou hast there some that hold the *teaching* of Balaam, who *taught* Balak to cast a stumbling-block before the children of Israel, to eat things sacrificed to idols and to commit fornication. So hast thou also some that hold *the teachings of the Nicolaitans* in like manner." Evidently these Nicolaitans were false teachers that disseminated a false doctrine and thus propagated spiritual fornication and apostasy. And in regard to their works we are told that they were hated by the church in Ephesus, implying at the same time that their false teachings were rejected. And, therefore, also this expression leads to the same conclusion: the church of Ephesus was strong in doctrine, well-founded in the truth, could clearly and definitely make a distinction between truth and error. And it is but sad to say that in this respect the church of today in general cannot for a moment be compared with the Ephesian congregation. There may be other features of this church that are applicable to the church of our own time, but surely, not this praise is due to her, that she is sound in doctrine, able to draw the lines sharply between truth and falsehood. And yet, soundness in doctrine is such an important prerequisite for the well-being of the church in this world!

But this is not all. The commendable features of the church in Ephesus are by no means limited to this soundness in doctrine. On the contrary, they were also abounding in the work of the Lord. It was no congregation that knew the truth intellectually, but was loath to apply it to life; she was not characterized by dead orthodoxy, at least not at the time this letter was addressed to her. On the contrary, the Lord is able to say of her: "I know thy works and thy toil and patience . . . . . and thou hast patience and didst bear for my name's sake, and hast not grown weary."

That is a beautiful testimony, indeed, especially if taken in connection with their persevering in the truth of the gospel. In our day there are many that clamor for a so-called practical Christianity and would have the church do nothing but labor and toil in the world, but who are absolutely careless in regard to doctrine. What one knows and believes matters not, so they feign would have us believe, if only he is doing something for the kingdom. This was not the case in Ephesus. They also kept the truth of the gospel that was delivered unto them.

On the other hand, there are churches that are characterized by a cold and dead intellectualism and orthodoxy, who emphasize principles and soundness in doctrine, but who are unscrupulous with regard to Christian life and walk. But also this could not be said of the Ephesian congregation. She did not take it easy in the kingdom of God. She was not satisfied to know that she was saved in Christ. She labored, yea she toiled, she worked till her strength would allow no more. In their own midst the members of that congregation labored, no doubt, for the maintenance of the knowledge of the truth and the purity of the body of Christ. And without they bore faithful testimony of the name of Jesus. And even if the work in the kingdom caused them inconveniences, demanded cross-bearing on their part, even if the mockery and contempt of the world was

their share, they remained faithful, for in it all they had revealed true patience, they had manifested willingness and strength to bear the cross for Christ's sake. And do not say now that all these features perhaps belonged to the past and that they could be ascribed to the church of Ephesus no more at the time the letter was written, for that would be contrary to the text. To all that has been said the Lord also adds this statement, that they have not grown weary. They still were strong in doctrine, they still were laboring and toiling faithfully, they still were patient and willing to bear for Christ's name's sake, for they had not grown weary.

And lastly, in close connection with the features already discussed, we may also mention separately that the congregation was faithful in regard to discipline. Already the fact that they had tried those that called themselves apostles and were not gave us reason to believe this. Nothing can be urged against the view that they tried these false teachers officially and finally excommunicated them from the church. But besides, the Lord writes to her: "Thou canst not bear evil men," evidently indicating that they would not tolerate them in their midst. They had an eye for the glory of Christ as manifested in his body, the church, and they made it their effort to preserve the purity and sanctity of that body.

We would, indeed, be inclined, when we read of all these good and commendable features of the Church of Ephesus, that the congregation offers us a picture of a Church that is well-nigh perfect. She is strong and sound in doctrine; zealous in the work of the Lord and faithful in watching over the flock of Jesus and employing the keys of the Kingdom of heaven. She is willing, moreover, to bear the cross and exercises patience for the name of the Lord in the midst of the world. What a beautiful picture of a Church! Nay, we do not expect, that the Lord will have anything to say in the way of rebuke and admonition.

II. In this, however, we are sadly mistaken. For there was something lacking in the Church of Ephesus. There was a certain weakness in her inner life, noticeable to the Lord only, that was so serious as to be sufficient to lead to her utter ruin. Something was gnawing at the very root of the life of the congregation that would cause it to die if it was not removed. The very life of the Church was in danger of ebbing away. Our Saviour expresses this serious lack in the words: "But I have this against thee, that thou didst leave thy first love." The condition pictured in these words has not infrequently been compared to a similar in the spiritual life of the individual believer. Perhaps we are acquainted with such a loss of our first love by experience. Immediately after our conversion, especially if that conversion was rather vivid and sudden, a drawing out of the darkness of the world into the light of God's Kingdom, we were filled with a fervent and ardent love of the Lord. Our heart was filled with an holy enthusiasm. Our salvation caused us to overflow with warm gratitude. We loved to speak of Jesus and to witness for His name. It was our nearnest desire to consecrate our life, our all to Him Who loved us even unto death, and by Whose power we were translated from darkness into everlasting life and made partakers of life eternal. Nothing seemed too difficult for our faith. That we would ever become unfaithful and sin against Him with Whom our heart was united in love, we could not imagine. But another period began. That first enthusiasm cooled off. It appeared that sin still dwelled within us, and we often did evil when we would do good. We do not seem to be as fervent in spirit as we were in that first period. And we are rather disappointed; we even grow anxious sometimes about the question whether that conversion of ours was perhaps imaginary. We have lost our "first love!" This condition, this change of the individual believer has often been mentioned to explain the meaning of the Lord's words addressed to the congregation at Ephesus: "thou didst leave thy first love." But I do not think, that the comparison is entirely correct. There is something very natural in the experience of the individual believer we just described. His first experience of the love of the Lord was largely a matter of feeling. He was in a state of spiritual ecstasy that could not last. His real condition was not in harmony with the state of his emotions. Sooner or later reality becomes manifest. And then it becomes evident that we were not quite so near unto perfection as at first it seemed. The glow of that first enthusiasm dies down. And this change, while a matter of grief to our conscious experience, nevertheless is often accompanied by a deepening of our real spiritual life. With the passing of that love that was largely supported by our feeling, another and firmer, while more deeply rooted love appears. And insofar as this experience in the life of the child of God is normal, it cannot be compared to the condition the Lord describes with respect to the Church at Ephesus.

No, when Jesus brings against the Church of Ephesus that she left her first love, He refers to love in its deepest sense. This is evident from the word employed here for love in the original. And of it the Lord states that the Church had left it. This was a very serious matter. It concerned the very life of the congregation. If the condition was not remedied, it means that the Church at Ephesus would die. For love is the deepest root of our spiritual life. In deepest sense even faith and hope spring from love of God in Christ Jesus. If love disappears from within the Church, we may safely conclude that the fountain of her spiritual life will dry up.

And it may be well to remark right here that in this abandoning of her first love we must look for the beginning of all apostasy of the Church of Christ in the world. There is the root. It is not true that the first beginning of apostasy must be sought in a departure from the truth, or in a tendency to worldly-mindedness, or in a laxity of discipline. These may be manifestations; they may be the first evidences we notice of a spiritual de-

cline. But they are not the root. That the Church of Ephesus with the lack of love is the first that is addressed of the Seven Churches of Asia Minor is not accidental or without meaning. From Ephesus to Laodicea may seem a long way, but the Church that loses its first love ultimately must lose all. This is a very serious lesson for the Church of today. How many are the complaints that are, in our day, registered against the Church. What an indifference with regard to doctrine! What a laxity with regard to true discipline! What a strong tendency to make friends with the world and to follow after the fashions of the world! Serious problems, indeed! But there is something more serious still. There is a leaving of our first love. If it were not so, these other weaknesses could not exist. How can a Church that keeps her first love possibly be indifferent with regard to the knowledge of the truth as it is in Jesus? How could the question of worldly amusements, honor and glory, treasures be a profound and difficult problem at all, were it not for the fact that the Church had lost its first love? And it is well for us, a small Church-denomination, that we understand this and bear it in mind always. It is to keep the truth of the Word of God that we were compelled to leave the Church in the midst of which God had given us a place from childhood. And, surely, it is of extreme importance that we keep the purity of doctrine, as over against that corruption of it that found its official expression in the Three Points. But remember, purity of doctrine is not enough. It cannot last if it is not rooted in the love of God in Christ Jesus. Let us watch, therefore, and emphasize together with purity of doctrine and the necessity of being strong in the truth, this other necessity of real and true spiritual life rooted in love. For the Church that abandons that first love must die!

Two questions arise in this connection, which we must consider and attempt to answer. The first, of course, is: but how can a Church leave her first love? There is, surely, no falling of grace. To lose one's first love, as we explained the expression however, certainly implies a falling away from grace. How then, is this possible? We must make a distinction here between the individual believer and the Church as she becomes manifest in the world. Surely, there is no falling away from grace. Once a believer is always a believer. Once united with the Lord in love is to be always thus united. Our conscious faith may sometimes be weak; our conscious love may not always be equally ardent; but we certainly cannot leave the love of God in Christ Jesus. The reason for this is simply that His love is first and can never fail. No one can pluck us out of His hands. Nevertheless, what is impossible for the individual believer may happen to a Church as she appears in the world. Let us attempt to picture the development of the Church of Ephesus in this respect. When the congregation at first received the gospel, she was filled with the love of the Lord. All had been real and living members of the Body of Christ. All could testify of their own personal part with the Saviour. It was true of the angel and those that had been placed over the flock to watch and lead them. And it was true of the members. It had characterized all their work and their whole manifestation of life. The spiritual, experimental side of the truth was not forgotten in the preaching, in the instruction of the shepherd of this flock of Christ. And if you would pass through the congregation to visit the families, you would discover that the life of the members was more than a doctrine; it was real life, the life of love, of the love of God in Christ Jesus. Thus it had been once. But all this had changed. That first love the congregation had left. Not as if the true love of God had died out in the hearts in which it once lived and glowed. No, but many years had passed. Some of the older members had passed away. A new element had been added to the congregation. Some had joined the Church from without; others had been added from within by the organic growth of the congregation. Outwardly the congregation had grown. But those that were added to the Church were not all spiritual Israelites. Many possessed not the love of Christ. And this latter element had increased. It had become predominant. They could speak of the truth objectively, but they knew nothing of its spiritual experience. And thus, gradually, the Church had left its first love. There were still those that knew the Lord Christ and in whose hearts His love was spread abroad. But the loveless element predominated. What could never be said of the individual believer was true of this Church of Ephesus. And the Lord raises a rebuking finger against her and says: I have against thee, that thou has left thy first love!

The second question that must be answered is: how, if the Church had left that first love, could such a beautiful testimony be given of her How could she still be founded on the truth, be zealous in the work, be strong in discipline? We must remember in the first place, that the Lord writes to this congregation, no doubt, in the first stage of her spiritual decadence. Her apostacy was as yet in no advanced stage. In the second place, although the Church was not so full of the love of Christ as at first, there still were those who possessed that love, though some of them had even forgotten the days of their first love. No doubt, the fact that the Lord could speak so well of the works of this Church was, in part, due to the influence of the living members. Thirdly, it must not be forgotten that a congregation may, for a time, drift onward on the current of tradition. This, no doubt, was also the case with the Church of Ephesus. When the congregation was still in the days of its first love, it had labored to keep the Word of Jesus, to know the truth, to instruct young and old, to banish the evil men from their midst and it had been zealous in the work of the Lord in general. Now, the original power of love, that in the past had been the motive of all this zeal and labor, had been lost. But the congregation still revealed some of the old energy, partly because of those living members that were still in her midst, the real spiritual

essence of the Church, partly because of mere tradition. And thus you have the phenomenon of a Church sound in doctrine and zealous in those works that are outward, but without its first love. And I imagine that some of the older members, watching this external display of energy, shook their heads sometimes, anxious because of the spiritual condition of many, and would say: The real spiritual life is no more; it is surely going wrong!

(To Be Continued)

H. H.

CONSERVATISM AND PROGRESSIVISM

(Continued from page 288)

It is not at all improper to have our attention called to the meaning of these terms. For it is altogether true that we as reformed thinking people often are led — almost unconsciously — to apply these terms wrongly, giving a distorted meaning to each of them. It is a fact, that inasmuch as we are sinful creatures — even though we have the principle of the new life within us — we will follow the general alluring tendencies of the world. This is due, no doubt, to lack of spiritual life. Everything which the world offers is so pleasing to sinful appetites and inclinations that we too, very often, hail along with the godless masses of humanity and are sometimes swallowed up by the glittering and the sensational things presented. It is then hardly noticeable whether we are of God's party or not. The antithesis is not found as distinct as it should be, and the christian people are hardly conscious of the truth that their calling is to manifest the glorious virtues of the Most High. The line of demarcation has vanished for the majority of christians. They are afraid to be called conservative, because they do not care to be counted as a back number. Just as if conservatism does not imply progression. Of course, everyone desires to be counted among the foremost; consequently, the term "progressiveness" is more pleasing and has a much more desirable connotation. This is an entirely erroneous view of the matter, but a view which is being entertained by the vast majority of christians, even of reformed persuasion. The term "conservatism" has not a very desirable place in the vocabulary of modern scientific men. The term is usually looked upon with contempt and scorn. It seems to have something repulsive in its meaning. To the — so-called — achieving and progressive mass of humanity, the term is claimed to be diametrically opposed to real progressiveness and genuine healthy growth. The question, whether or not this connotation is altogether justifiable, we must answer in the negative. And yet, even from a reformed point of view the connotation of this term may be entirely out of harmony with the truth. It is not altogether untrue that the accusations placed against this term are not justifiable.

There are people who have such a distorted conception of this term "conservatism" that it becomes necessary to state the real meaning of the word.

There are those, who claim to be conservative by merely attempting to preserve the thing as it is. The motive of such people is to maintain or to retain that which we have received from the past and do now possess. However well the motivation may seem, it finds its root in a false conception of the matter. There is even a large group of reformed people who cling to this notion. They say, for instance, that our Confession is in no need of development or explication, since that would certainly mean deterioration. And being afraid that deterioration in the development of the Confession is inevitable, they prefer to leave the matter as it is. We, too, are afraid of degeneration in the Confession; but, we certainly do not entertain the idea that whenever development is begun, it would necessarily result in deterioration or degeneration. Such, however, may be the case, when a development is purposed to corrupt the matter, or to give another interpretation of the thing. Be that as it may, we certainly should be able to discriminate between the truth and the untruth. Our's is to cast aside the untruth. "Veritas aeterna est"— truth is eternal. Such is the case. Hence, it would be the height of folly to bind the onward march of truth, or the continued revelation of it. To bind or to set limits to the truth, would be to put a limit to God's revelation. God is truth. God is eternal; therefore, truth is eternal. God reveals Himself constantly without any hesitation or intervention. Uninterruptingly His revelation goes on. Therefore not one person or group of persons has ever at any time enjoyed the complete revelation of God. It follows also, that not a single person or a group of persons ever has been, at any time, in possession of the whole truth. God is Infinite, and we are finite beings; we are, therefore, unable to grasp, in one generation or for that matter in the course of time, the complete revelation. God reveals Himself more and more, and since such is the case no one can at any time know all about the Divine Being. It is only in time that we are able to get a clearer conception of God's majesty and power. It is therefore also true that there must be development in our Confession. "Uitbreiding," "ontplooiïng," or whatever other word may be in harmony with that truth. Besides, to maintain that we must preserve or retain that which we have, just as it is, without seeing the need of growth, is to miss the very purpose of Christianity. For it is indeed true, that what is cannot remain as it is in this world of sin. A christian must ascend to perfection. "Be ye therefore perfect, even as your Father which is in heaven is perfect."—Matthew 6:48. The christian may not remain in the condition in which he is, he must increase in the grace and the knowledge of our Lord Jesus Christ. There must be development and progress.

(To be continued)

A. C. BOERKOEL.